ܐܢܐܦܘܪܐ ܕܡܪܝ ܝܥܩܘܒ ܐܚܘܗܝ ܕܡܪܢ
ܠܥܐܕܐ ܡܢ ܟܬܒܐ ܩܘܪܒܐ ܠܟܘܡܪܐ
ܥܡܐ ܐܪܝܢ

Jerusalems förste biskop Sankt Jakobs gudomliga liturgi
ANAPHORA på högtidsdagar enligt den syriansk-ortodoxa kyrkan

ܒܝܬ ܟܬܒܐ ܕܒܝܬ ܡܪܕܘܬܐ
Liturgies: Anaphoras
Beth Mardutho Library

ܒܝܬ ܐܪܟܐ

ܕܡܠܦܢܐ ܓܘܪܓܝܣ ܒܪ ܐܢܛܘܢ ܕܒܝܬ ܟܝܪܐܙ

Ex Libris

Beth Mardutho Library

The Malphono George Anton Kiraz Collection

ܟܠ ܐܢܫ ܕܫܐܠ ܠܗ ܠܟܬܒܐ ܗܢܐ ܡܢ ܟܠ ܐܬܪܐ
ܐܘ ܦܣܩ ܡܢܗ ܡܕܡ ܢܗܘܐ ܡܫܬܟܚܐ ܐܝܟ ܓܢܒܐ
ܘܢܬܒܥܐ ܡܢ ܚܕ ܕܝܢܐ ܘܚܪܡܐ ܢܗܘܐ ܥܠܘܗܝ ܐܘ
ܥܠܝܗ ܠܗ ܫܒܩܐ ܠܐ ܢܗܘܐ ܠܗ ܫܒܩܐ ܥܕܡܐ
ܕܢܬܗܦܟ ܟܬܒܐ ܕܢܗܦܘܟ ܠܗ ܠܕܘܟܬܗ܀

Anyone who asks for this volume, to read, collate, or copy from it, and who appropriates it to himself or herself, or cuts anything out of it, should realize that s/he will have to give answer before God's awesome tribunal as if s/he had robbed a sanctuary. Let such a person be held anathema and receive no forgiveness until the book is returned. So be it, Amen! And anyone who removes these anathemas, digitally or otherwise, shall himself receive them in double.

Herre Jesus, som är mitt ibland oss! Tack för att du inte skäms för att kalla oss dina vänner och bröder. Vi lägger ner våra egna planer vid ditt kors och ställer oss helt till ditt förfogande. Rena nu din världsomfattande kyrka; skölj bort hyckleri och stolthet från oss, så att vi som dina sändebud inte drar ditt namn i smutsen. Beskydda oss från Satans försåtliga angrepp; både mig, som läser denna bön, och dem som hör och instämmer, och även alla medlemmar i din heliga kropp: lekmän, diakoner och präster.

Öppna de trolösas ögon, så att de kan se din härlighet och omvända sig, och så bli frälsta. Stilla de sjukas smärtor och verka genom läkarna, så att de blir friska. Ge mat åt dem som saknar bröd för dagen, liksom du föder korpens ungar. Himmelske Fader, vaka särskilt över de barn som saknar en jordisk far, och likaså änkorna, och bevara dem från giriga och onda människor.

Ge också vishet till dem som du har satt till att styra över oss, kungar och regeringar, så att de kan bevara ordningen och hindra laglösheten från att sprida sig. Led de mäktiga till att sluta fred och avsluta alla krig, och låt oss så leva i lugn och ro. Stilla också dem som saknar tålamod.

Förlåt oss för att vi har sugit ut din vackra skapelse för att tillverka meningslösa lyxvaror. Bevara din natur och allt som rör sig i den från förstörelse, tills du kommer tillbaka och befriar den från förgängelsen, samtidigt som du tar oss med dig för att vara med dig i evighet. Tack, Jesus, för vårt underbara hopp!

Vi ber i ditt heliga namn. Amen!

Av Gabriel Yalgin och Tony Larsson

Jerusalems förste biskop

SANKT JAKOBS GUDOMLIGA LITURGI

ANAPHORA på högtidsdagar

Enligt den syrisk-ortodoxa kyrkan

samt

En föreläsning av Moran Mor Ignatius Yacub III,
patriark av Antiokia och hela Mellanöstern.
Gottingens universitet, Tyskland, 1974.

Översättning och kommentar J. Henri Saers, diakon
pifania 1977 - 75430 Uppsala - Levertinagatan 27

Bearbetning av Tony Larsson
Tryckning av Gabriel Yalgin
Göteborg, Sweden, 1998

Innehåll sid

Inledning 3
Mawrbo - Nattens magnificat 4
Förberedelse, första delen 5
Offret 7
Förberedelse, andra delen 10
Altarets beredning 12
Rökelsens beredning 12
Lovsägelse (prefatio) 13
Förberedelsen avslutas 14
Den gemensamma celebrationen börjar 16
Evangeliet 17
Lovsägelse (prefatio) 18
Bön om förlåtelse och nåd 18
Niceanska trosbekännelsen 20
ANAPHORA - mässans huvuddel 21
Åkallan av den helige Ande 24
Diptyker - kanonböner 25
Hymn 29
Förbönslitania 30
Fader vår 31
Elevationen 32
Predikan 34
Nattvardsutdelning 35
Tacksägelsebön 37
Hemsändning 38
Efterskrift 39

INLEDNING

Ordet Anaphora betyder i den latinska kyrkan mässans huvuddel, i den grekisk-ortodoxa är det brödets, gåvornas namn och i den syrisk-ortodoxa är det, förutom mässans huvuddel, också namnet på duken som täcker över gåvorna. Språkligt sett betyder ordet hänsyftning på något föregående, av grekiskans tillbakasyftning eller upprepning. Vi förstår att Jesu lidande och död under mässans lopp åter görs närvarande och upprepas - på ett oblodigt sätt.

Det liturgiska språket är syrisk-arameiska - vår Herres eget modersmål, apostlarnas och Jerusalemförsamlingens språk i vardagslivet. Med tanke på invandringen av tusentals syrisk-ortodoxa kristna på 1970-talet synes det mig ett viktigt bidrag till ekumeniken för svenskarnas del, och anpassning till Sverige för våra invandrande trossyskons del, att presentera en svensk översättning av den urgamla liturgin, som vi nu kan delta på många platser i vårt land.

Föreliggande översättning innehåller förberedande böner, prästens, diakonens och församlingens fasta böner och angivelser om var i handlingen de texter kommer in, som är beroende av de olika helgdagarna och kyrkoårets förlopp.

Gör detta till min åminnelse; dessa avskedsord lade Jesus på våra hjärtan. Kom, O Jesus, kom!

MAWRBO - Nattens magnificat ✞
Ära åt Fadern och Sonen och den helige Ande. Och nåd och förbarmande över oss svaga och syndiga, i bägge världar, i evighet. Amen.

Celebranten står framför altarets mellersta dörr, gör korstecknet och sträcker ut sina händer medan han säger:
Helga oss, O Herre, genom din helighet, du som är allra heligast, du som ville bli född genom den heliga jungfrun Maria, ren i åminnelse, som hjälper oss genom förbön. Vi prisar dig på hennes fest, nu och i evighet. Amen.

Allmän förbön: ✞
Låt oss bönfalla Herren om nåd och förbarmande. Nådefulle Herre, ha förbarmande med oss, hjälp oss; gör oss värdiga, O Herre, att till dig städse, och i alla tider och årstider, offra lovprisning och tack och ära och aldrig upphörande förhärligande.

Lovsägelse (Prefatio) ✞
Prisad vare han som prisas och äras, som har upphöjt sin moders minne i himmelen och på jorden, som omtalar de heligas minne i alla länder, och sänder nådens dagg och förbarmande över de avlidna troende. Han är värdig all ära, på denna nattens tidebön om förlåtelse, och på alla högtider och timmar, i alla våra livsdagar, i evighet. Amen.

Ära åt Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett gott behag. Vi lovar dig, vi välsignar dig, vi prisar och ärar dig, vi tackar dig för din stora ära. O Herre Gud, himmelske konung, Gud Fader Allsmäktig. O Herre, den Allrahögstes Enfödde Son, Jesus Kristus.

Med kärlek kommer vi ihåg henne som är värdig allt lov, och som har saligprisats av alla jordens släkten: den heliga, prisade, upphöjda, saliga Maria, Guds moder, alltid jungfru. Tillsammans med henne kommer vi ihåg de heliga profeterna, de predikande apostlarna, evangelisterna, martyrerna, bekännarna, de heliga fäderna, de sanna herdarna, den ortodoxa kyrkans lärare, de heliga celebatärerna, de rättfärdiga, asketerna, eremiterna, munkarna och nunnorna, alla dem som gör det goda. Se på oss i din nåd genom deras förböner hos dig, förlåt oss våra synder och gör oss, och våra avlidna, värdiga att få gå in i det himmelska Jerusalems boningar och vila oss i Abrahams sköte, att vi får sälla oss till dina heligas sällskap, tillbe med dem och bo bland dem. Vi offrar äran till dig och din levande och helige Ande i alla tider. Amen.

Prästen vänder sig till det övriga prästerskapet och församlingen och säger:
Mina bröder och älskade, be för mig, för Guds kärleks skull, att Kristus ville ta emot mitt offer.

Nu byter prästen skor före gudstjänsten, medan han ber. Prästen sätter sandalen på vänstra foten:
Sko mina fötter, O Herre Gud, med fridens evangeliums förberedelse, så att jag må trampa ormar och skorpioner och alla fiendens krafter under mina fötter, i evighet. Amen.

Prästen sätter sandalen på högra foten och ber:
Lägg under min fot, O Herre Gud, all falsk stolthet som förhäver sig mot dig, och låt mig, genom din nåd, lägga köttets lust under mig, i evighet. Amen.
Här tvättar prästen sina händer.

PRÄSTENS FÖRBEREDELSE FÖR LITURGIN - FÖRSTA DELEN ✞
Detta symboliserar Melkisedeks offer i Gamla Testamentet (1 Mos 14, Ps 110, Heb 5:6)
Prästen står framför den mellersta dörren till altaret, gör korstecknet, höjer händerna till lovprisning och säger öppningsbönen:
Ära åt Fadern, Sonen och den helige Ande. Låt också övermåttan nåd och förbarmande komma över oss svaga och syndiga, i båda världarna, i evigheters evighet. Amen.
O nådefulle och milde Gud, gör oss värdiga att stå inför dig med kunskap, fruktan och andlig disciplin, i renhet och helighet, så att vi kan tjäna dig såsom Herre och Skapare, som alla är skyldiga tillbedjan; Fader, Son och helig Ande i evighet. Amen.

Nu läses psalm 51, Den botfärdiges bön: ✞
Gud, var mig nådig efter din trofasta kärlek. Utplåna mina överträdelser efter din barmhärtighets mångfald. Rena mig väl från min missgärning, från min synd. Ty jag medger mina överträdelser, och min synd är alltid inför mig. Mot dig allena har jag syndat, och jag har gjort det som är ont i dina ögon, så att du skall befinnas rättfärdig i din talan och segerrik i dina domar. Se, i missgärning är jag född, och i synd har min moder avlat mig. Du önskar trofasthet, och din vishets dolda hemligheter har meddelats mig. Bestänk mig med isop, så att jag blir ren; tvätta mig, så att jag blir vitare än snö. Gör mig full av fröjd och glädje, så att jag får livsmodet tillbaka. Vänd bort ditt ansikte från mina synder och utplåna alla mina missgärningar. Skapa åt mig ett rent hjärta, Gud, och förnya en bestående ande i mig. Förkasta mig inte från din närvaro, och ta inte din helige Ande ifrån mig. Ge mig åter din frälsnings glädje, och uppehåll mig med din härliga ande.
Då skall jag lära överträdarna din väg, och syndare skall omvända sig till dig. Befria mig från blodsutgjutelse, O min frälsnings Gud, så skall min tunga jubla över din rättfärdighet. O Herre, öppna mina läppar, så att min mun kan förkunna ditt lov. Ty du önskar inga offer; du har inte din glädje i brännoffer. Guds offer är en förkrossad ande; ett förkrossat och bedrövat hjärta skall du, O Gud, inte förakta. Gör väl i din goda glädje mot Sion; bygg upp Jerusalems murar. Då skall du tillfredsställas med

rättfärdighetens offer, med brännoffer och heloffer; då skall man offra gåvor på ditt altare.

Prästen går till de andra närvarande prästerna och ber om förlåtelse genom att säga:
Barekhmor - Välsigna, O Herre, jag ber om förlåtelse.

Medan han återvänder till altaret säger han, vänd till församlingen och prästerskapet:
Mina bröder och mina älskade, be för mig, så att Herren tar emot mitt offer.

De närvarande prästerna och församlingen svarar:
Må Herren höra dina böner, ta emot dina gåvor och ha sin glädje i ditt offer, och göra oss till deltagare däri med dig.

Medan celebranten går in till altaret ber han Ps 43:4:
Jag vill gå upp till Guds altare, till Gud som fröjdar mig med min ungdoms glädje.

Prästen böjer sig framför altaret, livets bröd, och säger:
O Gud, jag har gått in i ditt hus och tillber dig. Himmelske Konung, förlåt mig i allt vad jag syndat mot dig.

Prästen går runt altaret och kysser dess fyra hörn, med början från höger sida. Psalm 118:27-28:
O Herre vår Gud, upplys oss; bind vår fests procession som en obruten kedja fast vid altarets sidohörn. Du är min Gud, jag vill upphöja dig.

Medan acolyten tänder ljusen på altarets högra sida sjunger kören:
I ditt ljus skall vi se ljus, O Jesus, full av ljus, som är det sanna ljus som upplyser varje skapad. Upplys oss med ditt härliga ljus, O Strålglans, Ande, himmelske Fader.

Medan vänstra sidans ljus tändes sjunger kören:
O Helgade och Helige, som bor i ljusets djup, håll onda lustar och hatiska tankar fjärran från oss; låt oss få göra rättfärdighetens verk med rena hjärtan.

OFFRET ✠

Prästen går uppför altarstegen. Han tar corporalen, svampen och den lilla skeden på altarets sydsida, som är prästens högra sida. Han lägger kalkduken, velum, koppen för att blanda vin och vatten, stjärnan och Gmourto (en liten kudde) på nordsidan, som är prästens vänstra sida. Han tar upp hostian och säger sedan:

Han leddes såsom ett lamm till slakt, och såsom ett får är stumt inför den som klipper det, öppnade han inte sin mun i sin förnedring. Herre, bered det med dina händer. Herre, regera världen i evighet. (Apg 8:32, Jes 53:7)

Han lägger hostian på patenan och säger med blicken riktad uppåt:

O du Faderns förstfödde Son, ta emot detta förstfödda från din svage och syndige tjänares händer.

Prästen blandar två delar vin med en del vatten i koppen och säger:

O Herre, såsom din gudom var förenad med mandomen, förena så det här vattnet med det här vinet.

Han häller det i kalken och säger:

Vår Herre korsfästes mellan två rövare i Jerusalem. Hans sida genomborrades med ett spjut, och blod och vatten flöt ut från honom för att ta bort hela skapelsens synder. Den som såg detta vittnade och hans vittnesbörd är sant, och han vet väl att det är sant; det han sade, så att även du skulle tro (Joh 19:35).

Prästen täcker över kalken och patenan, går ned från altaret och reciterar botgöringstjänsten:

STOMEN KALOS, KYRIE ELEISON (Stå upp ordentligt, Herre, förbarma dig).
Låt oss be med kraft till Herren om nåd och förbarmande. Nådige Herre, förbarma dig över oss och hjälp oss. Gör oss värdiga, O Herre, att alltid, i alla tider och årstider, offra pris, lov, ära och aldrig upphörande tillbedjan till dig.

LOVSÄGELSEN ✠
Ära åt den ende förlåtande Fadern, som besvarar syndares böner när de ber till honom; och den ende förlåtande Sonen, som tar emot de botfärdiga som knackar på hans dörr; och den ende livgivande helige Anden, som helgar de skyldiga som söker hans nåd. Åt honom ära och härlighet och tillbedjan, nu och på alla fester och tider och timmar och årstider, i alla våra livsdagar, i evighet. Amen.

O Gud, som älskar mänskligheten, mild och god, nådefull och kärleksfull, som föredrar ett botfärdigt hjärta framför offer, som älskar ett förkrossat sinne mer än feta tjurars blod och lamm och fridsoffer, ta nu emot vårt andliga offer på ditt andliga altare. Tillåt oss att i meningsfull gudstjänst offra oss själva till dig såsom ett levande och godtagbart offer, som är dig välbehagligt. Ge oss nåd, så att vi med förkrossat hjärta och ödmjukt sinne får offra andliga och rätta offer på ditt himmelska altare, och bli dina rena och fläckfria får. Förändra oss genom vårt livs förnyelse och led oss till den nya världen, medan vi bär vår tros brinnande facklor i de visa och heliga andarnas sällskap, så att vi må räknas värdiga att sjunga ditt lov i ditt tempel, Fader, Son och helig Ande, nu och i evighet. Amen.

HYMN ✠
På din port, O Herre, klappar jag; från din skattkammare ber jag om barmhärtighet; jag, en vanesyndare, har avvikit från din väg. Tillåt mig att bekänna och avsäga mig min synd, och leva i din nåd.

På vilken port, annars än din, ska vi klappa, O nådige Herre; och vem, O Konung, som jordens konungar tillber och ärar, skall förlåta våra överträdelser, om inte din egen barmhärtighet förlåter?

Ära åt Fadern och Sonen och den helige Ande. Fader och Son och helige Ande, var oss en tillflykt och en försvarsmur mot den Onde och hans krafter, som kämpar mot oss. Beskydda oss under din barmhärtighets vingar på den dagen, då de goda skall skiljas från de onda.

Från evighet till evighet.

Må vår tjänsts röst vara en nyckel, som öppnar himmelens portar, och må ärkeänglarna säga på sitt himmelska sätt: Hur angenäm är de dödligas röst, och Herren besvarar snart deras bön.

RÖKELSEN ✠
O min Herre, låt doften av våra böner alltid vara angenäm för dig. Låt denna rökelses doft förebåda din nådfullhet gentemot oss. Genom din barmhärtighet försonas din skapelse med dig själv, nu och alltid och i evigheters evighet.

EQBO - avslutning ✞
O Kristus, som tog emot översteprästen Melkisedeks offer, ta emot, O Herre, din tjänares böner och förlåt ditt folks synder.
Jag har syndat emot dig, O du som har förbarmande med syndare. Ta emot min bön och förlåt min överträdelse, O Herre, alltets Herre, förbarma dig.

Huthomo - avslutning ✞
O rena och fläckfria Lamm, som offrade sig till Fadern som ett välbehagligt offer för hela världens försoning och förlossning, gör oss värdiga, så att vi kan offra oss själva till dig som ett välbehagligt och levande offer, på samma sätt som ditt offer för oss.
Må vi räknas såsom värdiga, O Herre, att till dig offra pris- och tackoffer för en doft av andlig sötma. I våra tankar, ord och handligar vill du se heloffer till dig. O Fader, Son och helige Ande, låt oss framträda inför dig utan fläck i alla våra livsdagar, och låt oss alltid vara välbehagliga för din Gudom.
Kyrie Eleison, Kyrie Eleison, Kyrie Eleison. Herre, förbarma dig över oss, O Herre, skona oss och visa barmhärtighet; Herre, svara oss och förbarma dig.
Ära åt dig, O Herre, ära åt dig, O Herre, ära åt dig, vårt hopp i evighet. Amen.

Fader vår, som är i himmelen.
Helgat varde ditt namn.
Tillkomme ditt rike.
Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden.
Vårt dagliga bröd giv oss idag.
Och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.
Och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo.
Ty riket är ditt, och makten, och härligheten, i evighet. Amen.

ANDRA DELEN ✟

ÖPPNINGSBÖN ✟

Ära åt Fadern och Sonen och den helige Ande. Och nåd och förbarmande över oss svaga och syndiga, i bägge världar, i evighet. Amen.

Anse oss nu värdiga, O Herre Gud, som har bestänkt våra hjärtan och har renat dem från allt ont, att få gå in i ditt stora och upphöjda allra heligaste. Må vi kunna stå i renhet och helighet inför ditt heliga altare, och i sann tro offra välbehagliga och andliga offer till dig, O Fader, Son och helige Ande. Amen.

PÅKLÄDNING ✟

Medan han tar av sig överrocken säger prästen:

Ta bort från mig, O Herre Gud, de oheliga kläder som Satan har klätt mig med genom onda gärningars damm, och kläd mig med de utsökta kläder som passar för din härlighets tjänst och för att prisa ditt heliga namn, O vår Herre och vår Gud, i evighet.

Prästen tar på sig alben, medan han välsignar den tre gånger, och säger:

Kläd mig, O Herre Gud, med oförgänglighetens klädnad genom din helige Andes kraft, och gör mig värdig att behålla trons sanning och vandra på renlighetens och rättvisans stig i alla mina livsdagar.

Prästen gör två gånger korstecknet över stolan och tar på sig den, medan han säger:

Ge mig kraft till strid, och böj under mig dem som står upp mot mig; förgör mina fiender och gör dem som hatar mig tysta (Ps 18:39-40).

Prästen gör en gång korstecknet över bältet och omgjordar sig, medan han säger:

Omgjorda din länd med ditt svärd, O du allra mäktigaste, i ditt majestät och din härlighet. Drag så åstad segerrik (Ps 45:3).

Medan han välsignar och tar på sig två maniplar:

O Herre, gör mina lemmar till rättvisans instrument, som bara gör goda och rätta gärningar; gör oss till rena tempel och utvalda kroppar, i stånd att tjäna ditt majestät, vår Herre och Gud i evighet.

Han gör två gånger korstecknet över vänstra manipeln och säger:

Han övar mina händer till strid; han stärker mina armar, såsom en båge av koppar (Ps 18:34).

Han gör en gång korstecknet över högra manipeln och säger:

Låt din högra hand stödja mig, och låt din kärlekstukt hjälpa mig upp (Ps 18:35).

Om celebranten är en biskop gör han två gånger korstecknet över huvudbonaden:
Vem kan låta mig se honom som är god? Må ditt ansiktes ljus lysa över oss, O Herre, du har givit mitt hjärta glädje (Ps 4:6-7).

Prästen gör sedan tre gånger korstecknet över kåpan och säger:
Låt dina präster vara klädda i rättfärdighet och dina fromma med härlighet. För din tjänare Davids skull må du inte visa bort din smordes ansikte (Ps 132:9-10).

Han sätter på sig kåpan medan han säger:
Kläd dina präster med frälsning och dina heliga med härlighet (Ps 132:9).

Om celebranten är ärkebiskop sätter han nu på sig pallium och gör korstecknet över den medan han säger:
På olyckans dag skyddar han mig i tabernaklets skugga. Han för mig upp på sin klippa; nu skall mitt huvud resa sig över mina fiender (Ps 27:5-6).

Om celebranten är biskop sätter han nu på sig biskopskorset medan han säger:
Sök honom med dina ögon, och hoppas på honom; då blir du inte sviken (Ps 34:5).

Om celebranten är biskop tar han nu emot biskopsstaven och säger:
Herren skall utsträcka din makts spira från Sion; du skall härska mitt ibland dina fiender (Ps 110:2).

När biskopen tar emot handkorset säger han:
Med din hjälp skall vi stöta ned våra ovänner, och för ditt namns skull skall vi förtrampa dem som hatar oss (Ps 44:5).

Celebranten tvättar händerna, knäböjer och ber högt:
O allsmäktige Herre Gud, som förlåter människornas synder och inte begär syndarens död, till dig utsträcker jag mina händer och mitt hjärta och ber om din förlåtelse för alla mina ogärningar, fastän jag är ovärdig. Men jag anropar dig, så att du håller mina tankar från fiendens verkningar, så att mina ögon inte iakttar det onda, så att mina öron inte lyssnar på fåfängligheter, mina händer inte gör förhatliga saker och mina njurar och mitt hjärta fröjdar sig i dig, så att jag är helt och hållet din, och så att jag får ta emot dina heliga mysteriers nådefulla gåva, O Herre och vår Gud, i evighet. Amen.

ALTARETS BEREDNING ✞

Celebranten kysser altarbordet och avtäcker kalken och patenan, ställer kalken på vänster sida och patenan på höger sida, medan han säger:
Herren är nu konung! Han har klätt sig i härlighet. Herren har klätt sig, rustat sig med makt. Därför står jordkretsen fast och vacklar inte. Din tron står fast från fordom tid, du är från evighet (Ps 93:1-2).

Prästen tar patenan i högra handen och kalken i den vänstra, och sträcker ut händerna korsvis, med högra handen över den vänstra. Han för dem över altarstenen med en relik efter en martyr och säger:
Vår Herres och vår Guds och vår Frälsares Jesu Kristi minneskrönika, och särskilt hans vistelse här för vår skull, ängelns budskap, hans ärorika avlelse och hans födelse i köttet, hans dop i Jordan och hans fyrtio dagars fasta, hans frälsande lidande och hans korsfästelse, hans livgivande död och hans vörnadsvärda begravning, hans ärorika uppståndelse och himmelsfärd och hans sittande på Gud Faderns högra sida kommer vi ihåg vid detta firande av eukaristin, särskilt vår fader Adam och vår moder Eva och den heliga Guds moder Maria, profeter och apostlar, förkunnare och evangelister, martyrer och bekännare, rättfärdiga och präster, heliga fäder, sanna herdar och rättroende lärare, eremiter och klosterfolk och alla som står bedjande med oss, tillsammans med alla, som sedan begynnelsen här på jorden varit välbehagliga inför dig, från vår fader Adams tid ända intill denna dag. Vi kommer även ihåg våra fäder och våra bröder, även våra överordnade, som har undervisat oss i sanningen, och våra avlidna och alla dem som har insomnat i tro, särskilt vår släkt, och dem som deltog och ännu deltar i underhållet av denna plats, och alla som samarbetar med råd och dåd, litet eller mycket, särskilt den för vilken och i vilkens uppdrag denna eukaristi offras (NN); förlåt honom hans (henne hennes) försummelser och synder efter din nåd.

Nu läses åminnelsebönen tre gånger, beroende på vilken festdag det är, för Maria, Guds moder, eller för helgonen, för de avlidna, för en botfärdig, för en sjuk, för alla avlidna i allmänhet (läses varje söndag) eller för prästens familj och anhöriga.
Himmelen är täckt med den Härliges härlighet. Hans ära uppfyller hela jorden.

Nu ställer prästen patenan på östra sidan och kalken på altarets västsida, och lägger velum i öst-västlig riktning över gåvorna.

RÖKELSENS BEREDNING ✞

Prästen går ner för att lägga rökelsekornen på de glödande kolen i rökelsekaret.
Till den helige och härlige Trefaldighetens majestät och ära bränns rökelse genom mina svaga och syndiga händer. Låt oss be; begär förbarmande och nåd från Herren. Nådefulle Herre, förbarma dig över oss och hjälp oss.

Stomen kalos, kyrie eleison. Låt oss be och bönfalla Herren om nåd och barmhärtighet. Nådefulle Herre, förbarma dig över oss. Gör oss värdiga, O Herre, att alltid, och på alla tider, och i alla årstider, till dig oupphörligen offra pris, tack, lov, ära och upphöjelse.

LOVSÄGELSEN ✠

Den levande och livgivande, den välsignade Telningen, född ur jungfruns sköte, som har gjort sin moders hågkomst stor, vår älskade Herre, som i hela världen har ärat sina helgons åminnelse och firandet av deras himmelska födelsedagar, uppväcker de döda genom sin nådefulla röst och gläder dem med sig i sin härlighets fröjd.

Honom tillkommer pris och ära och tillbedjan, nu när denna gudomliga eukaristi offras, och vid alla festdagar och årstider, tider och timmar, i alla våra livsdagar, i evighet. Amen.

SEDRO ✠

Vi tillber dig, tackar och ärar dig, världens Skapare och skapelsens upphovsman, den välsignade telningen på avhuggen stam, genom Maria utsprungen. Hela jorden har du uppfyllt med din härlighets välluktande sötma, och hedendomens obehag har du fördrivit från alla länder med din segerrika undervisning. Vi offrar denna rökelse till dig på prästens Aarons sätt, han som offrade helig rökelse till dig i tabernaklet, och därigenom höll pesten borta från Israels folk. Sålunda ber vi dig, O Herre Gud, att du vill ta emot denna andliga vällukt, som vi i vår svaghet offrar till dig för våra synders förlåtelse och i Guds moder Marias namn, profeternas och apostlarnas, de rättfärdigas, martyrernas och bekännarnas, de ortodoxa lärarnas och fädernas, eremiternas och klosterfolkets, föräldralösas och änkors, de betrycktas och de sörjandes, de sjukas namn, och alla deras namn, som särskilt har bett oss att komma ihåg dem i bön till dig, O Kristus vår Gud, och för alla, levande och döda, och för själarnas vila i det himmelska Jerusalem. Ära och tillbedjan vill vi rikta till dig, O Herre, och till din Fader och till den helige Ande, nu och i evighet. Amen.

Prästen svänger rökelsekaret över hemligheterna på östra sidan av altaret:

Prisa Herren, alla rättrogna. Med söt vällukt av rökelse firar vi jungfru Marias, Guds moders, hågkomst.

Och över altarets västra sida:

Prisa Herren, alla folk. Med söt vällukt av rökelse firar vi profeternas, apostlarnas och martyrernas hågkomst.

Över norra sidan:

Ära åt Fadern, Sonen och den helige Ande. Med söt rökelses vällukt följer hågkomsten av alla troslärare, präster och alla rättfärdiga och rättrogna.

Över södra sidan:
Från evighet till evighet. Amen. Må hågkomsten av den heliga kyrkan och alla hennes barn följa med söt vällukt av rökelse.

Nu svänger prästen rökelsekaret i en cirkel över hemligheterna, två gånger från högra sidan och en gång från den vänstra, medan han säger:
Ta i din godhet emot, O min Herre, dina tjänares rökelse. Må din moders och dina troendes och alla dina helgons hågkomst bli dig välbehaglig, och därigenom också ärad, genom dina prästers rökelse, O Guds smorde Son, som med din Fader och din helige Ande tillbes och förhärligas, nu och alltid och i evighet.

Prästen böjer huvudet medan han håller i velumets mitt och svänger rökelsen tre gånger över altarets mitt (vilket symboliserar Fadern), medan han säger:
Tillbedjan till den förbarmande Fadern.

Han håller velum i kanten och svänger rökelsen över norra hörnet, vilket symboliserar Sonen. Detta gör han tre gånger medan han säger:
Tillbedjan till den nådefulle Sonen.

Han håller velum i kanten och svänger rökelse över södra hörnet, vilket symboliserar den helige Ande. Detta gör han tre gånger medan han säger:
Tillbedjan till den levande Anden, som ger alla livet.

<u>HUTHOMO - AVSLUTNING</u> ✠
Må de rättfärdiga, profeter och apostlar, martyrer och bekännare, Guds heliga moder Maria, och alla helgon, som i alla släkten varit dig välbehagliga, O Gud, vara våra förespråkare hos dig, till förmån för allas våra själar, så att din vrede genom deras förböner må vika från ditt folk. Och förbarma dig över ditt folk, och låt din frid och ditt lugn alltid bo i världens fyra hörn. Och försona dig genom din nåd med de avlidna troendes själar, O vår Herre och vår Gud, i evighet. Amen.

<u>QAUMO</u>
(En uppsättning böner, som är resten av de tidigare förekommande litaniorna här.)
Kyrie eleison, Kyrie eleison, Kyrie eleison. Herre, förbarma dig, Herre, förbarma dig, Herre, förbarma dig.

TRISAGION
Helige Gud, helige starke Gud, helige odödlige Gud! Du som korsfästes för oss ✠, förbarma dig över oss. O Herre, förbarma dig över oss. O Herre, ha medlidande och förbarma dig över oss. O Herre, ta emot vår tillbedjan och vår bön, och förbarma dig över oss. Ära åt dig, O Gud. Ära åt dig, O Skapare. Kristus konung, ära åt dig, som förbarmar dig över dina syndiga tjänare.

FADER VÅR ✠
Fader vår, som är i himmelen.
Helgat varde ditt namn.
Tillkomme ditt rike.
Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden.
Vårt dagliga bröd, giv oss idag.
Och förlåt våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.
Och inled oss inte i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo.
Ty riket är ditt, och makten, och härligheten, i evighet. Amen.

TROSBEKÄNNELSEN ✠
Vi tror på Gud Fader Allsmäktig, skapare av himmel och jord, av allt vad synligt och osynligt är.

Och på en Herre, Jesus Kristus, Guds enfödde Son, född av Fadern före all tid, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född, och icke skapad, av samma väsen som Fadern; på honom, genom vilken allting har skapats; som för oss människor, och för vår frälsnings skull, har nedstigit från himmelen och tagit mandom genom den helige Ande och jungfru Maria, gudsföderskan, och blivit människa; som också har blivit korsfäst för oss under Pontius Pilatus, lidit, dött och blivit begraven; som har uppstått på den tredje dagen, efter sin egen vilja, och uppstigit till himmelen och satt sig på Faderns högra sida, och skall komma tillbaka i stor härlighet för att döma levande och döda; på hans rike skall det inte bli någon ände.

Och på den helige Ande, Herren och Livgivaren, som utgår från Fadern; på honom, som tillika med Fadern och Sonen tillbes och äras, och som har talat genom profeterna och apostlarna; och på en enda, allmännelig kyrka och apostolisk kyrka. Vi bekänner ett enda dop till syndernas förlåtelse, och förväntar de dödas uppståndelse och den kommande världens liv.

Med trosbekännelsen avslutas offrets andra del. Denna del symboliserade Aarons offer, såsom det står beskrivet i 3 Mos 8:16. ✠

Härmed slutar också den tysta förberedelsemässan bakom den fördragna förlåten. En av diakonerna reciterar dagens epistlar från Gamla Testamentet.

DEN GEMENSAMMA CELEBRATIONEN ✟

Förhänget dras åt sidan och prästen svänger rökelsekaret över Livets Bord, som är altaret, medan han säger högt:

Maria, som födde dig, och Johannes, som döpte dig, skall vara våra förbedjare hos dig. Förbarma dig över oss.

Folket (den helige Severius responsorium): ✟
Genom din moders, som födde dig, och alla dina helgons förböner prisar jag dig, O Konung, min Herre, den enfödde Sonen, den himmelske Faderns Ord, som är odödlig till din natur, och som genom din nåd kom för hela mänsklighetens liv och frälsning, och blev kött genom den heliga och ärorika rena jungfrun, Maria, Guds moder; du blev människa, medan du oförändrad förblev Gud, och korsfästes för oss. O Kristus, vår Herre, som genom din död tog död på vår död, som är en i den helige Treenigheten och tillbes och äras i enhet med din Fader och din levande, helige Ande, förbarma dig över oss.

Medan han sjunger Trisagion lägger prästen tre av vänsterhandens fingrar på vänstra sidan av velum, som är hopvikt, och med tre av högerhandens fingrar berör han först altarbordet, sedan patenan och altarbordet, och sedan kalken, patenan och altarbordet.
Präst: Helig är du, O Gud.
Församling: Helig är du, O Allsmäktige, helig är du, O Odödlige, som korsfästes ✟ för oss, förbarma dig över oss.
Präst: Helig är du, O Gud.
Församling: Helig är du, O Allsmäktige, helig är du, O Odödlige, som korsfästes ✟ för oss, förbarma dig över oss.
Präst: Helig är du, O Gud.
Församling: Helig är du, O Allsmäktige, helig är du, O Odödlige, som korsfästes ✟ för oss, förbarma dig över oss.
Präst och församling: Kyrie eleison, Kyrie eleison, Kyrie eleison.

Församlingen sjunger före episteln från Apostlagärningarna eller breven:
De utvalda apostlarna, som Gud har sänt ut i världen, gick ut i hela världen för att sprida nyheten om Guds Son bland folken, och till världens ände, och predikade himmelens kungarike och sade: "Välsignad är du som tror."

Prästen ber i tysthet:
Ta emot, O Herre, våra böner, som nu är framförda, och gör oss värdiga, så att vi med och i helighet må hålla de bud vi fått av dig och dina apostlar och den helige Paulus, den heliga kyrkans arkitekt och byggmästare, O Herre och Gud i evighet.

Diakonen på altarets norra sida säger med ansiktet vänt mot församlingen:
Läsning från Apostlagärningarna (eller epistel av...). Välsigna, min Herre.
Församling: Välsignad vare apostlarnas Herre, och må hans välsignelse alltid vara med oss.

Efter epistelläsningen sjunger församlingen följande hymn: ✞
Jag hörde Paulus, den välsignade aposteln, säga: Ifall någon kommer till er och förkunnar i strid mot vad jag har predikat, förbannad vare han, om det så vore en ängel från himmelen. Men se, det uppstår olika läror i alla delar av världen. Välsignad är han som har börjat och slutat i Guds undervisning.

Efter episteln sjunger församlingen: Halleluja, halleluja, halleluja! Kom med böneoffer till honom, fläckfria offer, och när du nu går in i Herrens gårdar, så tillbe honom inför hans heliga altare. Halleluja!

Prästen ber nu en stilla bön före evangelieläsningen:
O Herre Gud, ge oss kunskap om dina gudomliga ord, och fyll oss med förståelse för ditt heliga evangelium, dina gåvors rikedom och din helige Andes nåd. Ge oss nåd, så att vi med glädje håller dina bud, fullbordar din vilja och räknas värdiga dina nådegåvor, som kommer från dig, nu och i evighet.

EVANGELIET ✞
Låt oss med lugn, vördnad och blygsamhet uppmärksamt lyssna till det levande Ordets goda nyheter i det heliga evangeliet om vår Herre Jesus Kristus, som läses för oss.
Diakoner: Gör oss värdiga, O Herre Gud.
Präst: Frid vare med er alla.
Diakoner: Och med din ande.
Präst: Vår Herre Jesu Kristi heliga evangelium: Livgivande predikan enligt aposteln Matteus (eller Johannes), predikaren som förkunnar liv och frälsning till världen.
Om perikopen är tagen från Markus eller Lukas:
Enligt evangelisten Markus (eller Lukas), som förkunnar goda nyheter om liv och frälsning till världen.
Den som svänger rökelsekaret (Thurifer): Välsignad vare han som har kommit och som skall komma. Pris ske honom, som har sänt honom, och må hans nåd vara över oss i evighet.
Präst: Nu i vår Herre, Gud och Frälsare (han som är Livets Ord, som har tagit mandom genom den heliga jungfrun Maria) Jesu Kristi ...-tid, har följande inträffat:
Diakoner: Vi tror och bekänner det.

Efter evangelieläsningen säger prästen:
Frid vare med er.

Prästen välsignar församlingen genom att göra korstecknet över dem.
Församlingen sjunger: I ständig och oavbruten åminnelse av profeter och apostlar som predikade evangeliet hos hednafolken, de segerrika rättfärdiga som har förvärvat martyriets krona, martyrer och bekännare som fått lida tortyr, Guds moder Maria, de heliga, och de avlidna troende.

Prästen återvänder till altaret och ber i tysthet följande bön:
Pris och tack och ära ske vår Herre Jesus Kristus för alla hans livgivande ord till oss, men även Fadern, som har sänt honom för vår frälsnings skull, såväl som den helige Ande, som ger oss liv, nu och i evighet. Amen.

LOVSÄGELSE ✠
Präst: Välsignat är det välbehagliga offret, och ärorik är den angenäma frukten, som offrades för oss, och som har frälst oss och helgat oss genom sitt heliggörande offer. Prisat vare Lammet, som föddes av den jungfruliga unga tackan, och som besteg korset för vår frälsnings skull, och befriade oss från att offra oskäliga djur. Han är värdig pris, ära och tillbedjan, nu vid detta gudomliga firande av eukaristin, och vid alla högtider, timmar och årstider, och alla tider av våra liv. Amen.
Diakon: Inför den barmhärtige Herren, inför hans förlösande altare och inför dessa heliga mysterier, offras rökelse genom denne vördnadsvärde prästs händer. Låt oss be och bönfalla vår Herre om nåd och förbarmande.
Församling: Nådige Herre, förbarma dig över oss och hjälp oss.

Diakonen svänger rökelse över prästen, diakonerna och församlingen.

BÖN OM FÖRLÅTELSE OCH NÅD ✠
Präst: O du som förlåter och renar, som tar bort våra synder och som inte kommer ihåg dem, ta genom din nåd, O Herre Gud, bort mina stora och mångfaldiga synder, och hela det troende folkets synder. O gode och nådefulle, förbarma dig över oss. O Herre Gud, kom ihåg oss i din nåd och kom ihåg våra fäders, våra bröders och föräldrars, våra lärares och kära bortgångnas själar, och alla avlidna troendes, din heliga och ärorika kyrkas barns själar. O Herre, ge din vila till deras andar, själar och kroppar, och bestänk deras ben med din förbarmande nåds dagg. O Kristus, vår konung, härlighetens Herre, vår Herre och Mästare, var, för dem och för oss, förlåtelsen och den som förlåter. O min Herre, hör oss, och hjälp oss, och rädda oss, och ta emot våra böner och vår åkallan. O Gud, ta genom din nåd bort alla bittra straff och förbud, och ta bort din vredes ris från oss. Gör oss värdiga det goda slutet, som väntar fridens människor. Ge oss rikligt av din rikedom, den livets fullhet som tillkommer en kristen,

som är din Gudom värdig och behaglig och godtagbar. Gör oss alla värdiga ett gott och heligt slut. Till dig offrar vi pris och tack, nu och i evighet.
Församling: Amen.
Präst: O Herre, allsmäktige Gud, som tar emot prisoffer från dem som åkallar dig av hela sitt hjärta, ta emot rökelsen från dina syndiga tjänares händer, och drag oss intill ditt heliga altare, och gör oss värdiga att till dig offra andliga offer och gåvor för våra synder och för ditt folks synder. Gör oss värdiga att själva ge dig angenäma offer. Låt din gode Ande komma över oss, och över dessa offergåvor framför oss, och över hela ditt troende folk genom vår Herre Jesus Kristus. Pris och ära och makt tillkommer dig och honom och den helige Ande, nu och i evighet.
Församling: Amen. Må Herren ta emot din gåva och hjälpa oss genom dina böner.
Präst: Frid vare med er alla. ✟ Från Gud får vi ta emot förlåtelse för försummelser och synder i de båda världarna i evighet.
Församling: Amen.

Rökelsekarets välsignelse: ✟
Prästen står framför rökelsekarets betjänare och tar med vänstra handens fingrar den mellersta kedjan medan han säger:
Jag, en svag och syndig tjänare, höjer rösten och säger: Helig är den helige Fadern ✟.
Församling: Amen.

Sedan, medan prästen tar ytterligare två kedjor:
Helig är den helige Sonen ✟.
Församling: Amen.

Han tar den sista kedjan och gör korstecknet över den medan han säger:
Helig är den levande helige Ande ✟, som helgar sin syndige tjänares rökelsekar. Han är den som räddar och förbarmar sig över våra och våra föräldrars själar, våra bröders och systrars själar, våra lärares och alla hädangångna troendes själar, i bägge världar, nu och i evighet. Amen.

RÖKELSE OCH TROSBEKÄNNELSE ✞

Prästen tar rökelsekaret och svänger det mot kyrkan och församlingen. Därefter går rökelsekarets betjänare runt hela kyrkan för svänga rökelsen över alla.

Diakon: Stå upp och säg efter den ärevördige prästen:

Präst: VI TROR PÅ OCH BEKÄNNER OSS TILL EN ENDA SANN GUD.

Diakoner och församling: Allsmäktig Fader, skapare av himmel och jord, av allt vad synligt och osynligt är.

Och på en Herre, Jesus Kristus, Guds enfödde Son, född av Fadern före all tid, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född, och icke skapad, av samma väsen som Fadern; på honom, genom vilken allting har skapats; som för oss människor, och för vår frälsnings skull, har nedstigit från himmelen och tagit mandom genom den helige Ande och jungfru Maria, gudsföderskan, och blivit människa; som också har blivit korsfäst för oss under Pontius Pilatus, lidit, dött och blivit begraven; som har uppstått på den tredje dagen, efter sin egen vilja, och uppstigit till himmelen och satt sig på Faderns högra sida, och skall komma tillbaka i stor härlighet för att döma levande och döda; på hans rike skall det inte bli någon ände.

Och på den helige Ande, Herren och Livgivaren, som utgår från Fadern; på honom, som tillika med Fadern och Sonen tillbes och äras, och som har talat genom profeterna och apostlarna; och på en enda, allmännelig och apostolisk kyrka. Vi bekänner ett enda dop till syndernas förlåtelse, och förväntar de dödas uppståndelse och den kommande världens liv. Amen barechmor.

Diakon: Stomen kalos *(stå upp).*

Församling: Kyrie eleison *(Herre, förbarma dig).*

Prästen tvättar fingertopparna medan han säger:

Två mig, O Herre Gud, från min själs orenhet, och rena mig genom att bestänka mig med livets vatten, så att jag i renhet och helighet må räknas värdig att gå in i det allra heligaste, ditt heliga och helgade hus, och utan fläck betjäna dina härliga och gudomliga mysterier, och med rent samvete till dig offra det levande offer, som är din Gudom välbehagligt och godtagbart som ditt ärorika offer, O vår Herre och Gud, i evighet.

Mina bröder och mina älskade, förlåt mig och be för mig, att Herren må ta emot min gåva. O härlige och lysande Treenighet, förbarma dig, O helige och lysande Treenighet, förbarma dig över mig, en syndare, O Helige och lysande Treenighet, ta emot detta offer från mina svaga och syndiga händer. O Gud, ge mig i din nåd, på ditt heliga och himmelska altare, en lugn och god hågkomst av din moder, och alla dina helgon, och alla i tron insomnade. O Gud, ge denna timma syndernas förlåtelse till mig, din tjänare, och hjälp min svaghet, som alltid åkallar dig genom din moders och alla dina helgons böner. O Gud, ge, genom din nåd, förlåtelse och efterskänkande till dem bland våra anförvanter, våra föräldrar, bröder, systrar och vår överhet, och till dem för vilka och i vilkas uppdrag detta offer frambäres.

Nu börjar den egentliga ANAPHORA. ✞ ✞ ✞

Prästen säger högt fredskyssens bön med korsade händer:
O allas Gud och Herre, räkna dessa ovärdiga varelser såsom värdiga denna frälsning, att vi, befriade från all skuld och förenade med kärlekens band, må hälsa varandra med den heliga och gudomliga fredskyssen, och att vi må offra ära och tack till dig, och till din enfödde Son, och till din helige Ande, allhelig och god, tillbedjansvärd och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och alltid och i evighet.
Församling: Amen. Barekhmore *(Välsigna, O min Herre).*
Präst: Frid vare med er alla.
Församling: Och med din ande.

Prästen ger fredshandtrycket till en diakon, som ger det vidare till den eventuellt närvarande biskopen och vidare till folket. Man tar varandras hand och för sedan handen till läpparna medan man säger:
Guds och vår Herres frid.

Den som tar emot fredskyssen svarar:
Vare med oss och ibland oss.

Diakon: Låt oss ge varandra frid med en helig och gudomlig kyss i kärlek till vår Herre och Gud.
Församling: O Herre, vår Gud, må vi vara värdiga fredskyssen.
Diakon: Och efter det att den heliga och gudomliga fredskyssen har växlats, låt oss böja våra huvuden för vår nådefulle Herre.
Församling: Vi böjer våra huvuden för dig, O vår Herre och vår Gud.

Med knäppta händer och med hög röst säger prästen:
O du, som ensam är den nådefulle Herren, som bor så högt och ändå ser det minsta, sänd välsignelser till dem som har böjt sina huvuden inför dig, och välsigna dem genom din enfödde Sons nåd och förbarmande, genom och med vilken du är värdig äran och makten och riket med din helige Ande, den allhelige, gode, tillbedjansvärde och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och alltid och i evighet.
Församling: Amen.

Med ännu högre röst säger prästen:
O Gud Fader, som genom din stora, obeskrivliga kärlek till mänskligheten har sänt din Son in i denna värld för att föra tillbaka de får som hade gått vilse, avvisa nu inte, du min Herre, detta oblodiga offer; ty vi litar inte på vår egen rättfärdighet, utan på ditt förbarmande. Och låt inte detta sakrament, som instiftats för vår frälsning, bli till vår dom, utan till våra synders förlåtelse, så att vi får prisa och tacka dig och din enfödde

Son och din helige Ande, allhelig och god, tillbedjansvärd och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och alltid och i evighet.
Församling: Amen.
Diakon: Låt oss stå upp och stå gudfruktiga, ödmjuka och rena, med helighet. Stå upp, mina bröder, i kärlek och sann tro. Låt oss med fruktan åse denna heliga eukaristi, som genom prästens händer föres fram för oss. Ty han offrar detta levande offer till förmån för oss alla till Gud Fadern, i enhet och frid.
Församling: Nåd, frid, offer och tacksägelse.

Prästen tar upp velumet och för det tre gånger över hemligheterna. Han viker ihop det och för det två gånger runt från nord till syd, och en gång tillbaka.
Ty du är klippan, som ger tolv vattenströmmar till Israels tolv stammar. Du är den hårda stenen, som rullades framför vår Frälsares grav.

Prästen lägger vänstra handen på altarbordet, vänder sig till församlingen och välsignar dem:
Gud Faderns kärlek ♱, och den enfödde Sonens kärlek ♱, och gemenskap och arv från den helige Ande ♱ vare med er alla, mina bröder, i evighet.
Församling: Amen, och med din ande.

Med utsträckta händer säger prästen högt:
Låt våra tankar och våra funderingar och våra hjärtan vara där ovan, där vår Herre Jesus Kristus sitter på Gud Faderns högra sida.
Församling: Vi har upplyft dem till Herren Gud.
Präst: Låt oss tacka Herren med vördnad.
Församling: Det är gratis och rätt att tacka.

Prästen böjer huvudet och rör sina händer över mysterierna, medan han i tyst bön säger:
Det är verkligen gratis och rätt att tacka världens skapare, och att tillbe och prisa honom.

Därpå höjer han rösten och ber:
Honom som himlarna och härskarorna prisar, såväl kroppsliga som andliga; solen, månen och stjärnorna, jorden, haven och de förstfödda, vilkas namn står skrivna i det himmelska Jerusalem; änglar och ärkeänglar, furstar, makter, troner, makter, himmelska krafter, de mångögda keruberna och de sexvingade seraferna, som medan de betäcker ansiktet och fötterna flyger till varandra och förkunnar hans helighet, medan de högljutt säger Helig:
Församling: Helig, helig, helig, Herre Gud allsmäktig! Himmelen och jorden är fulla av hans härlighet. Hosianna i höjden! Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!

Prästen rör händerna över hemligheterna och säger i tyst bön:
I sanning är du helig, O världarnas Konung och all helighets givare. Helig är din Son, vår Herre Jesus Kristus, och helig är också din helige Ande, som utgrundar dina gömda hemligheter. Du har gjort människan av jord och placerat henne i paradiset, och när hon bröt mot ditt bud och föll har du inte lämnat henne, utan ledde henne genom profeterna, och i tidens fullbordan sände du även in i världen din enfödde Son, som avlad av den helige Ande och jungfru Maria förnyade din bild, som hade blivit skadad i människan.

Prästen tar med högra handen hostian från patenan. Han lägger den i vänstra handen, lyfter blicken mot himlen och säger:
När nu han, den Syndfrie, av egen vilja förberedde sig för att gå i döden för oss syndares skull, tog han bröd i sina heliga händer, och medan han tackade, välsignade ✠ ✠, och invigde ✠ det, bröt det och gav det till sina heliga apostlar, sade han:
Ta, ät av det. Detta är min lekamen, som är utgiven för er och för många, och som är given till syndernas förlåtelse och till evigt liv.
Församling: Amen.

Prästen tar sedan kalken i händerna, och håller den i vänstra handen. Han gör tre gånger korstecknet över den, placerar högra handens tumme på kalkens rand, och lutar den tre gånger korsvis, medan han säger:
Sammalunda tog han även kalken, och när han hade tackat, välsignade han den ✠ ✠, invigde den ✠ och gav till sina heliga apostlar medan han sade:
Ta och drick av det alla. Detta är mitt blod, som är utgjutet för er och för många, och som är givet till syndernas förlåtelse och till evigt liv.
Församling: Amen.

Prästen tar brödet från nordsidan med vänster hand, och tar sedan skeden från sydsidan med höger hand och lägger den på brödet. Han lyfter upp det och visar det för de troende, för att påminna dem om Herrens andra tillkommelse, som kommer som en blixt, ställer det på södra sidan, och tar svampen till norra sidan, medan han säger högt:
Gör detta till min åminnelse, så ofta som ni deltar i detta sakrament, till åminnelse av min död och min uppståndelse, tills dess jag kommer.

Här offras rökelse.
Församling: Vi firar minnet av din död, O Herre. Vi bekänner din uppståndelse, och vi ser vi fram emot din andra tillkommelse. Må ditt förbarmande vara över oss alla.
Präst: O Herre, vi firar minnet av din död, och din uppståndelse på tredje dagen, din himmelsfärd, och din andra tillkommelse, när du skall döma världen i rättvisa och löna varje människa efter hennes gärningar, och vi offrar detta oblodiga offer till dig, medan vi bönfaller dig att inte handla med oss efter våra missgärningar, utan efter din

stora nåd ta bort dina tjänares synder. Ty ditt folk och din arvedel ber till dig, och genom dig till din Fader, och säger:
Församling: Förbarma dig över oss, O Gud Fader allsmäktig.
Präst: O Herre, vi, dina svaga och syndiga tjänare som tar emot din nåd, vill också tacka och prisa dig för, och på grund av, alla ting.
Församling: Herre Gud, vi förhärligar dig, vi välsignar dig, vi tillber dig, och vi bönfaller dig om förbarmande. Förbarma dig över oss.
Diakon: Barekhmore (Välsigna, O Herre).
Hur fruktansvärd är inte denna timma, och hur pass ur led är inte denna tid, när nu den helige Ande från den allra högsta himmelen tar till vingarna och stiger ner, och ruvar och vilar på denna eukaristi och helgar den. Stå nu i lugn och vördnad och be. Be att friden må vara med oss, och att vi alla får njuta lugn.
Församling: Må frid vara med oss, och må vi alla vara stilla.

ÅKALLAN AV DEN HELIGE ANDE ✠
Förbarma dig över oss, O Gud Fader, och sänd ut över oss och över dessa offergåvor din helige Ande, Herren och Livgivaren, som delar din tron och ditt rike med dig och din Son, som regerar med dig, av samma väsen och lika evig, som talade i det Gamla och det Nya Testamentet; som stigit ned i en duvas skepnad över vår Herre Jesus Kristus i floden Jordan, såväl som i tungor av eld över apostlarna i övre salen.
Hör mig, O Herre, hör mig, O Herre, hör mig, O Herre och förbarma dig över oss.
Församling: Kyrie eleison, Kyrie eleison, Kyrie eleison.
Präst: Må han, *(den helige Ande)* som vistas här, göra detta bröd till vår Gud och Frälsare Jesu Kristi livgivande kropp ✠, till hans frälsande kropp ✠, och till hans verkliga kropp ✠.
Församling: Amen.
Präst: Och fullkomna denna kalk till vår Gud och Frälsare Jesu Kristi Nya Testamentes blod ✠, till hans frälsande blod ✠, och till hans verkliga blod ✠.
Församling: Amen.
Präst: Vi ber dig, O Herre, att dessa *(heliga hemligheter)* må helga alla dems själar och kroppar som deltar i dem; att de må bära goda gärningars frukter, till din heliga kyrkas bekräftelse. Hon är stadigt byggd på trons klippa och är ointaglig för helvetets portar. Befria henne, O Herre, från alla kätterska skandaler till tidernas ände, så att hon må erbjuda ära och tack till dig, och till din enfödde Son, och till din helige Ande, allhelig och god, tillbedjansvärd och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och alltid och i evighet.
Församling: Amen.

(Nu sätter sig folket.)

DIPTYKER (kanonböner) ✠

Diakon: Barekhmore *(välsigna, O Herre)*.

Låt oss i denna fruktade och heliga tid be och anropa vår Herre och vår Gud för våra fäder och ledare, som leder oss i denna dag och i det nuvarande livet, och som vårdar och styr Guds heliga kyrkor i världens fyra hörn, för våra välsignade och högvördiga patriarker, Mar Ignatius ( ), Mar Shanude ( ) och vår biskop, Mar ( ), att de må bli bekräftade av Gud, tillsammans med alla övriga rättrogna biskopar. Må deras böner vara oss en styrka. Låt oss bönfalla Herren.

Församling: Kyrie eleison *(Herre, förbarma dig)*.

Prästens stilla bön:

Därför offrar vi till dig, O Herre, detta oblodiga offer för det heliga Sion, alla kyrkors moder, och för din heliga kyrka i hela världen, att du må bevilja henne din helige Andes rika gåvor. Kom ihåg, O Herre, de troende och trogna fäderna, vår patriark Mar ( ) och vår biskop Mar ( ), och prästerna och diakonerna och alla din kyrkas ordnar. O Herre, kom även ihåg min sorg, och inte mina ungdomssynder, utan ge mig liv efter din nåds fullhet. Kom även ihåg, O Herre, våra bröder som lider förtryck, fångenskap, slaveri, fattigdom, sjukdom eller andra motgångar, och även dem som är besatta av onda andar. Välsigna, O Herre, luften och daggen, regnen och vindarna och årets krona, och fyll alla ting som lever med din goda vilja.

Prästen, som sträcker ut och lyfter upp sina händer, säger nu högt:

Befria oss, O Herre Gud, från allt motstånd från onda män, och från allt våld och förtryck och djävlars försåt, och från varje plåga som vi har fått för våra synder. Bevara oss i lydnad för dina bud, ty du är en nådefull Herre. Och vi offrar ära och pris till dig, såväl som till din enfödde Son, och till din helige Ande, allhelig och god, tillbedjansvärd och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och alltid och i evighet.

Församling: Amen.

De levande brödernas kanon ✠

Diakon: Barekhmore (välsigna, O Herre).

Ännu en gång kommer vi ihåg alla våra troende bröder och sanna kristna, som redan har begärt och bett oss att komma ihåg dem, svaga och sjuka, i denna timma och i denna tid, och alla som har råkat ut för svår frestelse och som tar sin tillflykt till dig, O Herre, allsmäktige Gud, för sin räddning. Må de snarast möta dig. Och låt oss be till Herren för denna hos Gud kända stad, och för sämjan och välfärden hos alla de troende invånare, som kan nå rättfärdighet.

Församling: Kyrie eleison.

Prästens stilla bön:
Kom ihåg, vår Herre, våra fäder och bröder, som nu står och ber med oss. Kom även ihåg dem som har lämnat oss, och dem som önskade offra detta offer till dig, men inte kunde, och skänk var och en av dem vad de ber om.

Prästen sträcker ut och lyfter upp sina händer och säger nu högt:
Kom ihåg, O Herre, dem som vi har nämnt och dem som vi glömde att nämna. Ta emot deras offer i himmelens utkanter. Förläna dem din frälsnings nåd, gör dem värdiga din hjälp, stärk dem med din kraft och beväpna dem med din makt, ty du är förbarmande. Vi offrar ära och pris till den enfödde Sonen, och till din helige Ande, allhelig och god, tillbedjansvärd och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och alltid och i evighet.
Församling: Amen.

Kungarnas kanon ✞
Diakon: Barekhmor.
Ännu en gång kommer vi ihåg alla troende konungar, som i världens fyra hörn har understött och bekräftat och klostren av Gud i den sanna tron, och för kristenheten i sin helhet, prästerskapet och det troende folket, att de må förvärva all rättfärdighet. Låt oss bönfalla Herren.
Församling: Kyrie eleison *(Herre, förbarma dig)*.

Prästen i en tyst bön:
Kom ihåg, O Herre, de fromma kungarna och drottningarna, och väpna dem med den andliga rustningen, och få deras fiender att underkasta sig, så att vi kan leva ett fridfullt liv.

Prästen sträcker ut och lyfter upp sina händer medan han säger högt:
Ty du är Frälsaren och Hjälparen och Segergivaren för alla som har satt sitt hopp till dig, O Herre. Vi offrar ära till dig, och prisar dig, och din enfödde Son, och din helige Ande, allhelig och god, tillbedjansvärd och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och alltid och i evighet.
Församling: Amen.

De heligas kanon ✞
Diakon: Barekhmor.
Ännu en gång kommer vi ihåg henne som är värdig att välsignas och äras av alla folk på jorden, den heliga, upphöjda och alltid ärade jungfrun Maria, Guds moder. Med henne kommer vi ihåg profeter och apostlar, predikare och evangelister, martyrer och bekännare, liksom den välsignade helige Johannes döparen, vår Mästares förelöpare, och den helige och lysande helige Stefanus, diakonernas överhuvud och den förste

martyren, och apostlarnas upphöjda ledare, St. Petrus och St. Paulus. Låt oss även komma ihåg alla i tron insomnade helgon, såväl män som kvinnor. Må deras böner vara vår styrka. Låt oss bönfalla Herren.
Församling: Kyrie eleison.

Prästen i en tyst bön:
Eftersom du bestämmer över liv och död, O Herre, kom ihåg de heliga fäderna, profeterna, apostlarna, jungfru Maria, Guds moder, den helige Johannes döparen och St. Stefanus martyren, med alla rättfärdiga.

Prästen sträcker ut och lyfter upp sina händer medan han säger högt:
Vi bönfaller dig, O allsmäktige Gud, förena oss med den förstföddes mängder, vilkas namn är skrivna i himmelen. Vi kommer ihåg dem, för att de också skall komma ihåg oss i din närvaro, och delta med oss i detta andliga offer för att bevara dem som har livet, och till tröst för dem som är i bedrövelse, och för de övriga som har insomnat i tro, våra föräldrar, bröder, systrar och ledare. Gör det genom den nåd och det förbarmande som kommer från dig, och din enfödde Son, och den helige Ande, allhelig och god, tillbedjansvärd och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och alltid och i evighet.
Församling: Amen.

Kyrkolärarnas kanon ✝
Diakon: Barekhmore.
Åter kommer vi ihåg alla som har somnat in i helighet och vilar bland de heliga, och som har bevarat den enda apostoliska tron obefläckad, och överlämnat den åt oss. Vi förkunnar de heliga och helgade ekumeniska synoderna i Nicea, Konstantinopel och Efesus. Vi kommer även ihåg våra ärorika fäder, biskopar och lärare, som där var närvarande; Jakob, den helige aposteln och martyren, Jerusalems förste biskop, och de heliga: Ignatius, Klemes, Dionosios, Athanasius, Julius, Basileus, Gregorius, Dioskorus, Timateus, Filoxinus, Antemus, Iyavanis, och särskilt den helige Kyrillus, detta upphöjda och höga torn, som förklarade Guds Ord, som antog mandom, och gjorde det tydligt, medan vi också kommer ihåg vår patriark Mar Severius, syriernas (eller syrianernas) krona, hela Guds kyrkas sakliga mun och pelare och lärare, en blomsterfylld äng, som alltid predikade att Maria otvivelaktigt är Guds moder, och vår rättvise och helige fader, Mar Jakob Baradeus, som vidmakthöll den ortodoxa tron, och Mar Efrem, Mar Jakob, Mar Ishak, Mar Balai och Mar Barsavmo, anakoreternas huvud, med Mar Simon, pelarhelgonet, och Mar Abhai, den utvalde, och alla dem som före dem, med dem och efter dem har bevarat den enda sanna ofördärvade tron och överlämnat den till oss. Må deras böner vara vår styrka. Låt oss anropa Herren.
Församling: Kyrie eleison.

Prästen i stilla bön:
Kom ihåg, O Herre, de sanna biskopar, som från Jakob ärkebiskopens tid har bekräftat den sanna tron i din kyrka, ända till denna dag.

Prästen sträcker ut sina händer och lyfter upp dem, medan han säger högt:
O Herre, bekräfta i våra själar de upplystas och lärarnas läror och bekännelser. De har fört vidare ditt heliga namn bland hedningarna och konungarna och Israels folk. Ta bort kätterierna, som besvärar oss, och gör oss värdiga att stå inför din tron, såsom domare, fria från skuld. Ty du, O Herre, är de heligas fullkomnare. Vi offrar pris och ära till dig, och till din enfödde Son, och din helige Ande, allhelig och god, tillbedjansvärd och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och alltid och i evighet.
Församling: Amen.

De avlidnas kanon ✞
Diakon: Barekhmore.
Åter kommer vi ihåg alla de troende, som från denna helgedom, och från denna kyrka, och från denna plats, och överallt ifrån har lämnat oss och insomnat i din sanna tro och kommit till vila hos dig, O Herre, alla andars och allt kötts Gud. Låt oss anropa och be Kristus, vår Gud, som har tagit emot deras själar och andar hos sig, att han i stor barmhärtighet må göra dem värdiga sina synders förlåtelse och sina överträdelsers utplåning; att han må bära oss och dem till sitt himmelska kungarike. Låt oss tillsammans ropa Kyrie eleison tre gånger.
Församling: Kyrie eleison, kyrie eleison, kyrie eleison.

Prästen ber nu tyst:
Kom ihåg, O Herre, din kyrkas alla ordnar, som har insomnat i sann tro, och alla dem som nu nämns och för vilka denna eukaristi har offrats.

Prästen tecknar korset över kalken, patenan, kalkduken och boken. Medan han lyfter upp sina händer säger han högt:
O Herre Gud, Herre över alla andar och allt kött, kom ihåg alla dem som har lämnat oss i den sanna tron. Ge dem vila, till själ, kropp och ande, befria dem från evig förtappelse och fröjda dem i ditt ansiktes ljus. Utplåna deras överträdelser och gå inte till doms med dem, ty i din närvaro är ingen syndfri utan din enfödde Son, genom vilken vi hoppas finna förbarmande och syndernas förlåtelse, för oss och för dem.
Församling: O Gud, förlåt, utplåna och helga alla synder som begåtts inför dig, av oss, såväl som av dem, frivilliga som frivilliga, planerade som oplanerade.

Prästen i tyst bön:
Förlåt, O Gud, våra fel som begåtts i ord, gärning eller tankar, sådana som måste anses vara tydliga och sådana som är gömda, men ändå kända hos dig.

Prästen lyfter upp sina händer och säger högt:
Bevara oss, O Herre, utan synd intill våra livs slut, och församla oss vid dina utvaldas fötter, när du vill och som du vill, men utan syndaskam, så att ditt högt ärade och välsignade namn häri och i allt förhärligas och prisas storligen, tillsammans med vår Herre Jesu Kristi namn och den helige Andes namn, den allhelige och gode, den tillbedjansvärde och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och i evighet.
Församling: Såsom det var i begynnelsen, såsom det nu är och såsom det alltid skall vara, i evighet. Amen.
Präst: Frid vare med er alla.
Församling: Och med din ande.
Präst: Må Guds, den stores ✠, och vår Frälsare Jesu Kristi ✠, och den helige Andes ✠ förbarmande vara med er alla, mina bröder ✠, i evighet.

<u>Nu följer en HYMN</u> ✠
Prästens stilla bön vid brödsbrytelsen och inblandningen, av Bar Salibi.
Sålunda led Guds Ord i köttet, och offrades och sårades på korset. Och hans själ lämnade hans kropp, medan hans Gudom varken lämnade hans kropp eller hans själ. Och hans sida genomborrades av ett spjut, och det rann vatten och blod, som pressades ur hans heliga kropp, till försoning för hela världen. För hela världens synder dog Sonen på korset, och hans själ kom och återförenades med kroppen. Och han vände oss bort från felaktiga vanor till de rätta gärningarna. Genom hans blod försonade han oss, och förenade himlaskarorna med de jordiska varelserna, och folket med hedningarna, och kroppen med själen. På tredje dagen uppstod han igen från graven, och han är en, Emmanuel, odelbar i två naturer i odelbar enhet. Så tror vi, och så bekänner vi, och så bekräftar vi att detta Kött är av detta Blod, och att detta Blod är av detta Kött.

Därefter säger prästen i tysthet Mar Jakobs homilia:
O sanningens Fader, se din Son, det välbehagliga offret. Ta du emot honom, som dog för mig, och låt mig få förlåtelse genom honom. Ta emot detta offer från mina händer, och försona mig med dig. Kom inte ihåg de synder som jag har gjort inför ditt majestät.
Se detta blod, utgjutet på Golgata genom den Ende, talar för min sak; ta då emot min begäran. Så stora som mina missgärningar är, är också ditt förbarmade. Ditt förbarmande väger mer i skålen än bergen, som du har vägt.

Se på synderna, och se på det som har offrats för dem, ty offret och Slaktoffret är vida större än synderna. På grund av mina synder, fördrog din Älskade naglarna och spjutet. Hans lidande är tillfyllest att försona dig, och därigenom får jag leva.
Ära åt Fadern, som gav sin Son för vår frälsning; och tillbedjan till Sonen, som dog på korset och återställde livet till oss alla; och prisad vare Anden, som började och fulländade vår frälsnings mysterium. O Treenighet, som övergår allt, förbarma dig över oss alla.

BÖN ✞
Du är Kristus, Gudomen, vars sida genomborrades på Golgatahöjden i Jerusalem för vår skull; du är Lammet, Guds Lamm, som tar bort världens synder. Förlåt oss våra synder och försummelser, och placera oss på din högra sida.

(Här tvättar prästen fingertopparna, varpå han torkar dem.)

FÖRBÖNSLITANIA ✞
Diakon: Vi ber Herren om fredens och lugnets, medlidandets och förbarmandets ängel, bröder, vid alla tider.
Församling: Förläna oss den, O Herre, genom ditt förbarmande.
Diakon: Fred över kyrkorna och lugn över klostren. Förläna oss, O Herre, att du nådigt bevarar prästerskapet och kyrkans barn.
Församling: Guds lugn, O Herre, genom din nåd.
Diakon: Att vi må vara sanna kristna, som behagar Gud genom rättfärdighetens goda gärningar. Låt oss alltid anropa Herren.
Församling: Gör oss värdiga, O Herre, genom ditt förbarmande.
Diakon: Må de rena och heliga mysterierna, som har invigts, vara mat för oss på frälsningens väg, och må vi därigenom bli befriade från elden, som är bestämd för syndarna, och som bränner ogärningsmännen. Bröder, låt oss alltid anropa Herren.
Församling: Befria oss, O Herre, genom din nåd.
Diakon: Herre Gud, var tillfredställd, och ge fullständig bättring åt de sjuka, vila åt de bedrövade, befrielse till de fångna, återvändo till dem som är fjärran, vård åt de närvarande, samling åt de kringströdda, frid och kärlek åt dem som är oharmoniska, mat och allt som behövs åt de fattiga, fullständig förlåtelse till syndarna, hänförelse åt prästerskapet, kraft åt diakonerna, fred mellan kungarikena, slut på krigen, vila åt de avlidna själarna och, till oss, förlåtelse för våra synder och överträdelser.
Bröder, låt oss återigen anropa Herren i riktig hågkomst av den välsignade jungfru Maria, Guds moder, och av helgonen, och av alla avsomnade troende. Mina bröder, låt oss alltid anropa Herren.
Församling: Ge detta, O Herre, genom din nåd.
Diakon: När vi nu av Kristus, vår Gud, har begärt fullhet av nåd och förbarmande över våra själar, likväl som över våra fäders, bröders, ledares och över våra avlidnas; låt

oss då tacka Gud Fader, allas Herre, tillbe hans enfödde Son, och förhärliga hans helige Ande; och låt oss, medan vi anbefaller våra liv i Guds händer, be om hans kärleksfulla godhets förbarmande.
Församling: O Gud, bevara oss, och ha förbarmande med oss.

FADER VÅR ✞
Prästen säger högt med upplyfta händer:
O Gud, vår Herre Jesu Kristi Fader, som välsignas av keruber och förhärligas av serafer, och som upphöjs av tusen och åter tusen, och myriaders myriaders krafter i himlen. Du som helgar och fullkomnar de offer och frukter som erbjuds dig som en söt doft, helga våra kroppar, våra själar och våra andar, så att vi med rena hjärtan, med frimodiga ansikten, anropar dig, O Gud, himmelske Fader, och ber sjungande:
Församling:
Fader vår, som är i himmelen.
Helgat varde ditt namn.
Tillkomme ditt rike.
Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden.
Vårt dagliga bröd giv oss idag.
Och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.
Och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo.
Ty riket är ditt, och makten, och härligheten, i evighet. Amen.

Prästen säger högt:
Ja, O Herre, vår Gud, led oss icke i outhärdlig frestelse, utan fräls oss från allt ont, medan du för oss bereder en väg ut ur frestelsen, så att vi till dig må offra såväl ära som tack, likaså till den enfödde Sonen och till din Ande, allhelig och god, tillbedjansvärd och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och alltid och i evighet.
Församling: Amen.
Präst: Frid vare med er alla.
Församling: Och med din ande.
Diakon: Låt oss, innan vi tar del i dessa gudomliga och heliga hemligheter som har offrats, på nytt böja våra huvuden för den barmhärtige Herren.
Församling: För dig, O vår Herre och vår Gud.

Medan prästen lyfter upp sina händer säger han högt:
O Herre, dina tjänare har böjt sina huvuden, medan de från dig väntar ditt förbarmande. Sänd dina välsignelser, och helga våra själar och kroppar och andar, så att vi må bli värdiga att delta i de livgivande hemligheterna från Kristus, frälsaren. Då skall vi offra ära och tack till dig och din enfödde Son och till din helige Ande, allhelig och god, tillbedjansvärd och livgivande, som är av samma väsen som du, nu och alltid.

Församling: Amen.
Präst: Frid vare med er alla.
Församling: Och med din ande.

Prästen rör med högra handen först kalken, sedan patenan och till sist kalkduken. Han gör korstecknet över sig själv och över församlingen tre gånger, medan han säger:
Nåd och förbarmande från den helige Treenigheten ✠, full av härlighet, icke skapad utan självexisterande ✠ och evig, tillbedjansvärd och av ett väsen ✠, vare med er, alla mina bröder, i evighet.
Församling: Amen.

<u>ELEVATIONEN</u> ✠
Diakon: Barekhmore. Låt oss närvara med vördnad och fruktan.
Församling: Herre, ha förbarmande med oss och hjälp oss.
Präst: Det är riktigt att dessa hemligheter bara ges till de heliga och rena.
Församling: En helig Fader. En helig Son. En helig Ande. Ära åt Fadern och Sonen och den helige Ande, vilka är en i evigheters evighet. Amen.

Därpå håller prästen sina händer korsade, med patenan i högra handen och kalken i den vänstra, den högra handen över den vänstra, medan han säger:
Med oss är den ende helige Fadern, som genom sin nåd skapade världen.
Församling: Amen.
Präst: Med oss är den ende helige Sonen, som genom sitt värdefulla lidande frälste världen.
Församling: Amen.
Präst: Med oss är den ende helige Anden, som är den som fullkomnar och uppfyller allt som har varit och allt som skall vara. Må Herrens namn prisas i evigheters evighet.
Församling: Amen.

<u>HYMN</u> ✠
Låt oss i eukaristin och i våra böner komma ihåg våra fäder, som, när de var på jorden, undervisade oss till att bli Guds barn. O Guds Son, ge dem vilan i det rättfärdiga riket, tillsammans med de rättfärdiga och saliga, vilket icke förgås. Herre, förbarma dig över oss och hjälp oss.

<u>Rökelse</u> ✠
Församling: Konungens dotter står fram i ära, halleluja; halleluja, och drottningen står vid din högra sida. Glöm också ditt eget folk och din faders hus, halleluja, halleluja! Konungen skall ha behag till din skönhet.
Diakon: Barekhmore.
Präst: Ära åt Fadern och Sonen och den helige Ande.

Församling: Såsom det var i begynnelsen, som det nu är och som det skall vara, från evighet till evighet. Amen.
O du, som är de troendes stolthet, offrar för oss böner till den enfödde Sonen, som du födde, så att han må förbarma sig över oss alla.
Stå upp, Kyrie eleison. Ärkeängeln kom med en fridshälsning till Davids dotter, bebådade den goda nyheten till henne och sade: Min Herre är med dig, och av dig skall han bli född.
Diakon: Barekhmore.
Präst: Ära åt Fadern och Sonen och den helige Ande.
Församling: Såsom det var i begynnelsen, som det nu är och som det skall vara, från evighet till evighet. Amen.
Likt ett fartyg bar, tillbad och förhärligade Maria honom, som är allt skapats kapten och Herre. Herre, förbarma dig över oss och hjälp oss. Vänd bort alla anfäktelser från oss, och ta bort straffets ris genom ditt kors, O Herre Jesus, och genom din moders förböner.

(Här kan särskilda förböner framföras.)

HYMN MED ALLA HELIGA ✞
Församling: Den rättfärdige skall grönska såsom palmträd, halleluja, halleluja, och skall växa såsom Libanons cedrar. Ännu när de blivit gamla skjuter de skott, halleluja, halleluja, och skall välsignas i överflöd.
Diakon: Barekhmore.
Präst: Ära åt Fadern och Sonen och den helige Ande.
Församling: Såsom det var i begynnelsen, som det nu är och som det skall vara, från evighet till evighet. Amen.
Din hågkomst, O Mar (N), är här på jorden lika hög som i himmelen därovan. Må de som firar din åminnelse få hjälp genom dina förböner. Stomen kalos, Kyrie eleison.
I denna bönestund, O Mar (N), led du dina får i enlighet med din vilja. Sträck ut din högra hand, såsom Moses gjorde, och välsigna de får, som tar dina goda regler i akt.
Diakon: Barekhmore.
Präst: Ära åt Fadern och Sonen och den helige Ande.
Församling: Såsom det var i begynnelsen, som det nu är och som det skall vara, från evighet till evighet. Amen.
Prisad vare Fadern, som valde dig, O Mar (N), och Sonen, som förhärligar din hågkomst. Tillbedjan till den helige Ande, som krönte dig; må vi få förbarmande genom dina förböner, nu och i evighet.
Herre, förbarma dig över oss, och hjälp oss. O ni alla heliga, medla för oss hos honom, vars vilja ni fullbordade, så att frestelser, och straffets och reningens ris må tas bort från oss.

HÄR KOMMER PREDIKAN ✞

Sedan en bön för de avlidna.

Församling: Såsom en fader förbarmar sig över barnen, halleluja, halleluja, så förbarmar sig Herren över dem som fruktar honom. En människas dagar är såsom gräset, halleluja, halleluja, hon blomstrar såsom ett blomster på marken.

Diakon: Barekhmore.

Präst: Ära åt Fadern och Sonen och den helige Ande.

Församling: Såsom det var i begynnelsen, som det nu är och som det skall vara, från evighet till evighet. Amen.

Dina tjänare har med all tröst och allt förtroende somnat in; må din livgivande röst väcka upp dem ur sina gravar till paradiset. Stomen kalos, Kyrie eleison.

Prisad vare rösten, som vår Herre förutsade i evangeliet, medan han sade: Den som äter min kropp och dricker mitt blod skall icke lämnas i Sheol. Ty det är för honom jag har stigit ned, och smakade döden, så att han må undfå evigt liv.

Diakon: Barekhmore.

Präst: Ära åt Fadern och Sonen och den helige Ande.

Församling: Såsom det var i begynnelsen, som det nu är och som det skall vara, från evighet till evighet. Amen.

Den livgivande Konungen skall med ära stiga ned från ovan för att uppväcka de döda och upptaga de avlidna. När de kommer fram ur sina gravar skall de offra lov och pris till dig, som är den som uppväcker de döda.

Herre, förbarma dig och hjälp oss. O Herre, ge våra avlidna troende vila i dina härliga boningar. Ge dem vila och förbarma dig över dem, och förlåt våra och deras synder.

Prästen välsignar "Bourktho"-brödet genom att säga:

Må den helige Treenighetens välsignelse stiga ned från himmelen och vila på detta bröd och på dess givare, dess mottagare och dess utdelare. Och må Guds nåd vara med oss alla, som har deltagit i det och kommer att delta i det, i bägge världar, nu och i evighet.

Prästen vänder sig till folket, medan han sträcker ut sina händer och säger:

Mina bröder och älskade, be för mig.

Prästen knäböjer framför altaret och ber tyst:

Gör mig värdig, O Herre, att ta emot dig i helighet. Må alla mina världsliga begär borttagas genom att jag deltar i din heliga kropp, och må alla mina lustar undertryckas genom att jag dricker av ditt livgivande blod, så att mina skulder blir förlåtna genom din nåd, och så att mina synder utplånas genom vår Herre och Gud i evighet.

Prästen tar nattvarden med en sked och säger:
Jag håller dig, som håller världens gränser; jag omfattar dig, som beordrar djupet, och jag tar dig, O Gud, min mun. Genom dig må jag befrias från helvetets eld och räknas värdig syndernas förlåtelse, likt den syndiga kvinnan, och rövaren, O Herre och vår Gud, i evighet. Amen.

Prästen dricker av blodet och säger:
Låt den försonande kroppens hostia och Kristi blod, som Gud har givit mig, en svag och syndig tjänare, vara för att utplåna överträdelser och förlåta synder, i bägge världar, i evighet. Amen.
Låt mina överträdelser utplånas och mina synder förlåtas genom ditt levande och livgivande blod, som utgjöts på korset, O Jesus, Guds Ord, som kom för vår frälsning, och som skall komma för vårt släktes uppståndelse i evighet. Amen.

Medan prästen ger nattvarden till de närvarande prästerna och diakonerna:
Den försonande Kristi kropps och blods Gmourto ges till ..., så att hans överträdelser skall utplånas och hans synder förlåtas.

Medan prästen offrar rökelse utropar han:
Låt oss utropa och säga:
Diakon: Tillbedjan och härlighet åt Fadern, Sonen och den helige Ande. Ära till honom i evighet, och från det ena släktet till det andra, halleluja!

Medan prästen bär patenan i sin högra hand, och kalken i sin vänstra, går han närmare folket och säger:
Låt förlåtelse komma över dina tjänare från ditt försonande altare, O Guds Son, som kom för vår frälsning och för att upprätta oss i evighet.
Församling: Amen.
Präst: Sträck ut, O Herre, din osynliga hand, och välsigna denna församling av troende, som nu bereder sig på att ta emot din värdefulla kropp och blod, så att deras skulder utplånas och deras synder förlåts, och för tillit till dig, O Herre och Gud, i evighet.
Församling: Amen.
Präst: Låt den store Gudens förbarmade och vår Frälsare Jesu Kristi förbarmande komma över dessa heliga hemligheters bärare, och över alla dem som offrade detta, och över alla som tar emot dem, och över alla som har arbetat och har del i det. Må Guds förbarmade vara över oss och över dem, i bägge världar, i evighet.
Församling: Amen.

Diakonerna sjunger, medan prästen ber med böjt huvud och korsade händer:
O Herre, ha förbarmande med oss. O Herre, skona oss och ha förbarmande med oss. O Herre, hör oss och förbarma dig över oss. Ära åt Gud i höjden och lovprisning åt hans moder, lovprisningens krona till martyrerna, och medlidande och förbarmande med de avlidna. Halleluja!

Medan han delar ut nattvarden till de troende säger prästen:
Kristi, vår Guds, kropps och blods försonande Gmourto ges till den troende, så att hans skulder skall utplånas och hans synder förlåtas i bägge världar. Amen.

Medan prästen återvänder, sträcker han ut händerna och säger:
Ära åt dig, ära åt dig, ära åt dig, vår Herre och Gud, i evighet. Vår Herre Jesus Kristus, låt inte din kropp, som vi har tagit emot, eller ditt blod, som vi har druckit, bli oss till dom eller fördömelse, utan till liv och frälsning för oss alla, och förbarma dig över oss.
Församling: Världen skall knäböja inför dig och tillbe dig, och varje tunga skall prisa ditt namn, ty du är de dödas uppståndelse, och det goda hoppet för dem som är begravda. Halleluja!
Vi tackar dig särskilt, O Herre, vår Gud, för din nåd med oss.

TACKSÄGELSEBÖNEN ✞

Präst: Vi tackar dig, O Herre, för din stora barmhärtighet, med vilken du har räknat oss värdiga att delta i ditt heliga bord. Min Herre, låt vårt deltagande i dina heliga sakrament inte bli oss till dom, och låt oss räknas värdiga att få del av din helige Ande, och därigenom en arvedel med alla rättfärdiga, från alla tider. Vi offrar ära och pris till dig, och till din enfödde Son, och till din helige Ande, i evighet.

Församling: Amen.

Präst: Frid vare med er alla.

Församling: Och med din ande.

Diakon: Efter att ha tagit emot dessa heliga hemligheter som har delats ut, låt oss återigen böja våra huvuden under den barmhärtige Herren.

Präst: O Gud, som är stor och härlig, som kom ned från himmelen för människosläktets frälsning, ha medlidande och förbarmande med oss, så att vi i alla tider kan förhärliga dig, och Gud Fadern, som avlade dig, och din allhelige och gode och tillbedjansvärde Ande, som är av samma väsen som du, nu och alltid och i evighet.

Församling: Amen.

Diakon: Barekhmore.

(Ytterligare tacksägelsebön)

Präst: I Sankt Markus hus avslutade han det Gamla Testamentet. Den kvällen stoppade han kniven, som dödade offerdjuren. Där skrev han det alla de nya lagarnas Nya Testamente och gjorde alla svekfulla kätterier om intet.

Församling: Må detta offer, O Herre, vara välbehagligt för din vilja. Låt änglar fröjda sig åt det, och låt de avlidna troende få förlåtelse.

HEMSÄNDNINGEN ✞

Prästen välsignar de troende:

Mina bröder och älskade, jag meddelar och anbefaller er, i den helige och ärorike Treenighetens nåd och förbarmande, med välsignelserna ✞ och mat på vägen, som ni har fått från Herrens försonande altare; gå nu i frid. De som är långt borta och nära, de levande och de avlidna, räddade genom det segerrika korset ✞, som vår Herre bar och förseglade med det heliga dopets sigill; må den helige Treenigheten undanröja skulder och förlåta synder, och förläna de avlidna själarna den eviga vilan.
Och må jag, en svag och syndig tjänare, gynnas och få hjälp genom era böner. Var glada och fröjdas, gå i frid ✞ och be alltid för mig.
Församling: Amen. Må Herren ta emot ditt offer och hjälpa oss genom dina böner.

Medan man går, kysser man evanglieboken och tar en bit av det vigda brödet.

(Prästen tar nu emot det som är kvar av nattvarden, och gör rent under de föreskrivna bönerna och den föreskrivna psalmläsningen.)

Präst: Farväl, Herrens heliga och gudomliga altare. Hädenefter vet jag inte, om jag kan återvända till dig eller inte. Må Herren göra mig värdig att se dig i den Förstföddes kyrka, som är i himmelen; i detta förbund har jag min tröst. Farväl, heliga och försonande altare. Må den heliga kroppen och det försonande blodet, som jag har tagit emot från dig, göra så att mina skulder röjs undan och mina synder förlåts inför vår Herres och vår Guds förskräckliga domstol, i evighet. Farväl, O heliga altarbord, och försäkra mig om, vår Herre Jesus Kristus, att mitt minne hädanefter inte kommer att glömma dig, i evighet. Amen.

Diakonerna fortsätter sjunga den helige Jakobs homilia:

Herren, som serafer och keruber fruktar att se, har på altaret synliggjorts i vin och bröd för de troende. Ändå mottar de ringa dödliga honom med förtroende.

Sonens hemligheter är såsom eld bland de himmelska varelserna. Jesaja vittnar för oss, att han har sett dem. Dessa hemligheter befann sig en gång i Gudomens bröst, men fördelas bland Adams barn på detta altare.

Altaret är skapat såsom kerubernas fordon, och omges av himmelska varelser i mängd.

På detta altare läggs Guds Sons kropp, och Adams barn betjänar det med sina händer.

Istället för någon klädd i siden, står där en präst och delar ut allmosor till de behövande.

Om svartsjuka existerade bland änglarna, skulle keruberna vara svartsjuka på människorna.

Där Sion satte upp ett kors för att korsfästa Sonen, växte det upp ett träd, som födde lammet.

Där det med kraft drevs naglar in i Sonens händer, bands Isaks händer för att offras.

Välkommen, präst, som bär Herrens hemligheter; med din högra hand ges liv åt människorna.

Välkommen, präst, som bär det rena rökelsekaret, och som med dess vällukt gör hela världen till en angenäm plats.

Välkommen, präst, som skapades av den helige Ande, och som på sin tunga bär nycklarna till himmelriket.

Välkommen, präst, som binder människan på jorden, och se, Herren binder henne däruppe i himmelen. Halleluja!

Välkommen, präst, som löser människan på jorden, och Herren löser henne däruppe i himmelen. Kyrie eleison.

Prisad vare Herren. Hans nåd vare med dig, och förbarmande över mig. Kom ihåg vår lärare, den helige Jakob.

✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣

O allgode Herre Jesus Kristus, vi bönfaller dig, låt ditt heliga lidande bli en kraft för hela mänskligheten, genom vilken vi får styrka och försvar. Låt dina heliga sår bli spis och dryck för hela världen, som mättar oss, berusar och fröjdar oss. Dina blodsdroppars regn helar världen från alla dess missgärningar. Låt din död bli evigt liv för världen. Hjälp oss att komma till insikt om att ditt heliga kors är vårt enda hopp och vår enda berömmelse. Låt oss i ditt kors finna vederkvickelse, glädje, hälsa och hjärtats sötma, du som lever och regerar vid Faderns högra sida, från evighet till evighet. Amen.

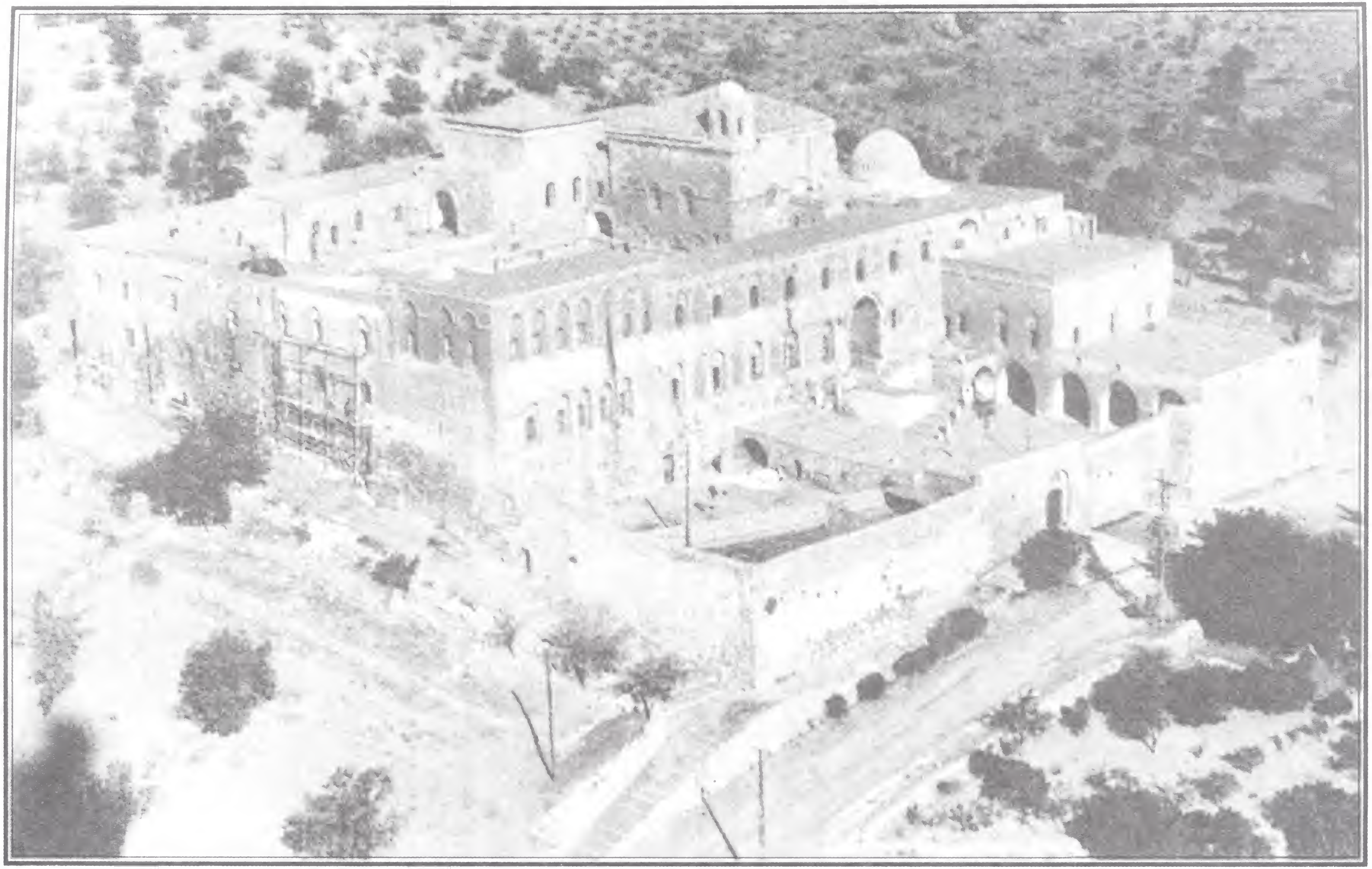

DEYRULZAFARAN MANASTIRI 1293 - 1931

H. H. Moran Mor Ignatius Jakob III

ܐܒܗ̈ܬܐ ܕܥܕܬܐ ܣܘܪܝܝܬܐ

أحبار الكنيسة السريانية

سماحة الحبر الاعظم مار اغناطيوس يعقوب الثالث بطريرك السريان الانطاكي

١ – مار [illegible] – ماردين ٢ – مار [illegible] ٣ – مار [illegible]
في الهند ٤ – مار [illegible] – الولايات المتحدة، كندا ٥ – مار [illegible] ٦ – مار [illegible] : الهند
٧ – مار [illegible] – الشمال : الهند ٨ – مار [illegible] : الهند ٩ – مار [illegible] – حلب ١٠ – مار [illegible]
[illegible] ١١ – مار [illegible] ١٢ – مار [illegible] ١٣ – مار [illegible]

DEN SYRIANSKA ORTODOXA KYRKAN AV ANTIOKIA

av

H.H. MAR IGNATIUS YACUB III

Patriark av Antiokia och hela Östern

Den universella Syrianska Ortodoxa Kyrkans Överhuvud

FÖRORD

I början av 1971 erhöll vi en inbjudan från universitetsakademin i Gottingen, Västtyskland, att delta i en vecka av föreläsningar och seminarier rörande syrianska studier. Vi skulle avsluta veckan med att ge en föreläsning om den Syrianska Ortodoxa Kyrkan av Antiokia.

Den 8 oktober gav vi vår föreläsning, på engelska, på Gottingens universitet. Idag har vi det stora nöjet att kunna sända den för publicering, tillsammans med den arabiska översättningen, så att den kan utnyttjas av utbildare, historiker och teologer. Vår bön är att den ska bära frukt till Guds ära och framåtskridande för den Heliga Kyrkan.

Damaskus, 15 mars 1974

IGNATIUS YACUB III
Patriark av Antiokia och hela Östern.

DEN SYRIANSKA ORTODOXA KYRKAN

Vi känner stor tacksamhet mot professor De.W.Strohman för hans inbjudan att närvara vid kongressen i Gottingens akademi och föreläsa om den Syrianska Ortodoxa Kyrkans historia. Och vi tar med stor glädje den här utmärkta möjligheten att få tala med Er om vår kyrkas ställning i den allmänna kyrkohistorien, dess liturgiska språk, namn, patriarkat, missionärsarbete, asketism, utbildningsaktiviteter, bibliskt arv, rutiner, doktriner; inklusive dess åsikter i den nestorianska-chalcedonska konflikten, apostolisk succession, och slutligen vår kyrkas nuvarande ställning.

1 - Dess ställning i kyrkohistorien

Vår kyrka åtnjuter den största prestige i kristendomens historia, eftersom den var den första kyrkan som grundades i Jerusalem, av apostlarna, präster och omvända judar. Så småningom fick kyrkan fäste i Antiokia, bland annat med hjälp av omvända arameer och andra ickejudar. Den kan rättmätigt hävda den rikaste liturgiska och musikaliska tradition, vid sidan av ett stolt teologiskt och missionär förflutet.

Kyrkan fick utstå oerhörda svårigheter och tragedier, bland annat massakrer, och patriarksätet måste ständigt flyttas på grund av politiska, och andra, problem. Historiker menar att den här kyrkans överlevnad inte är något annat än ett rent mirakel.

2 - dess liturgiska språk

Det råder ingen tvekan om att arameiska var judarnas språk under den apostoliska tiden, samt under flera århundraden före den här tiden, så långt tillbaka som 500 år före Kristus. Judarna skrev även några av sina heliga skrifter på arameiska, eller med arameiska tecken. Dödahavsrullarna, som återfanns 1947, av Hans Överhöghet Mar Athanasius Samuel, då ärkebiskop i Jerusalem, bekräftar detta faktum.

Arameiska används därför som det liturgiska språket i vår kyrka. De arameiska liturgin, ursprungligen skriven av St.James, brodern till Vår Herre och den förste biskopen i Jerusalem, kom att för första gången användas i vår kyrka och den kom för att stanna.

Vi är mycket stolta över att det här språket heligförklarats genom Kristus födelse och liv; av hans mirakel, undervisning, predikningar och etablerandet av sakramenten, inkarnationen och frälsningen. Språket hölls i ära av Hans Heliges mun och av hans välsignade moder och apostlarna. Vi är också stolta över det faktum att just det här språket användes när Evangeliet först predikades i Judeen, Syrien och de kringliggande länderna.

3 - Dess namn: ”Den syrianska”.

Det här namnet härrör sig från Cyrus, kung av Persien (559-529 f.Kr.), som erövrade Babylon (539 f.Kr.) och befriade judarna genom att tillåta dem att återvända till Judeen. Cyrus namn nämns av profeten Jesaja i anslutning till Kristus. Namnet ”syrian” är liktydigt med termen ”kristen”, som användes av lärjungarna i Antiokia för första gången. Dessa omvända judar trodde att Cyrus, deras befriare från fångenskapen (538 f.Kr.) liknade Kristus, hela mänsklighetens befriare. Så de brukade uttala Kristus namn tillsammans med Cyrus för att hylla och ära kungen, precis som deras förfäder gjorde när de tilläts återvända till Judeen.

När nyheten om den här kopplingen mellan Cyrus och Kristus nådde de icke-judiska i Antiokia kallade de dem ”syrianer” eller ”kristna”. Från den tiden och framåt var namnet syrian först vanligast bland de kristna i Mesopotamien, Persien, Indien och Fjärran Östern, genom spridning av syrianska apostlar och präster. Syrian användes i Syrien för att skilja på de kristna arameerna och de arameer som ännu inte var omvända. Nu blev ordet arame likvårdigt med ordet hedning och ordet syrian likvärdigt med ordet kristen. På samma vis kallades det arameiska språket syrianska. Ända fram till nutiden kallas de kristna som talar syrianska för ”Suraye” eller ”Curaye”. Namnet ”kristen” blev vanligt bland de kristna i västvärlden.

Alla syrianska historiker är eniga om att namnet Syrien kommer från nämnde kung Cyrus. Så när lärjungen kallades ”syrian” kombinerades de här namnen, eftersom de kom från samma källa: kung Cyrus. Det här namnet kopplades till kyrkan i Antiokia från allra första början av kristendomen. Därför kallades den ”den Syrianska Kyrkan”, som den omnämnts av St.Ignatius, den tredje patriarken av Antiokia, i ett brev till romarna år 107. Namnet sammankopplades också med kyrkor i öst, ända bort till Indien; kyrkor som underställdes kyrkan i den gamla syriska huvudstaden.

”Syrianska Kyrkan” är fortfarande benämningen på dessa kyrkor som ännu använder syriska som sitt liturgiska språk. Syriska är första språket för den antiokiska kyrkan i Syrien, och i de syrianska länderna. Tidigare, enligt romarna, innefattade termen ”syrisk” alla som pratade syriska. Det är förvånande att se att några skriftställare i västvärlden och Orienten kallar vår kyrka ”den Syriska Kyrkan”. Namnet syrian är för oss inte bara ägnat åt att precisera ett land, utan det är också det rätta namnet på den kyrka som grundades i Syrien och som använder syriska (arameiska); landets språk. Det är därför det religiösa namnet på vår kyrka, oavsett placering: Syrien, Libanon, Turkiet, Jordanien, Egypten, Irak, Indien, Nord- eller Sydamerika.

Vår kyrka har också följt de utpräglade syrianska religiösa och kulturella traditioner, som ännu idag är sig lika. Det accepteras av alla att ordet ”syriska” avser just språket syriska, som talas av syrier, på samma sätt som arabiska avser arabernas språk. Så vi kallar vår kyrka den Syrianska Kyrkan och inte den Syriska Kyrkan, därför att den var, och fortfarande är, den enda ursprungliga kyrkan i Syrien, precis som tidigare nämnts. Den har så elegant bevarat och fortlöpande upprätthållit den uråldriga kulturen, språket i Syrien och ritualerna i Kyrkan av Antiokia, den gamla huvudstaden i Syrien.

Kort sagt: det kan inte råda något tvivel om, vilket samtliga historiker och lärda medger, att vår kyrka var den ursprungliga kyrkan i Syrien och att den är den enda kyrka som har bevarat den forntida kulturen och språket i Syrien, tillsammans med den värdefulla litteraturen och liturgierna i den gamla apostoliska kyrkan i Antiokia.

4 - Patriarkens säte

Kyrkohistorien förklara Antiokia som moder till de ickejudiska kyrkorna och som högkvarter för kristendomen i Asien. Historien anser också att Petrus (St.Peter), ledaren för apostlarna, var grundaren av den apostoliska tronen och dess första patriark. Petrus förordnade sedan själv St.Erodius och St.Ignatius, som omnämnts tidigare. Efter sin martyrdöd efterträddes Petrus först av St.Erodius och sedan av St.Ignatius. På så sätt efterträddes Petrus av en rad distingerade patriarker, av vilka de flesta slog omvärlden med häpnad med sin helighet, sina underbara skrifter och andra bedrifter på olika områden. Med hjälp av Guds godhet är jag själv nr.121 i denna utvalda skara.

Antiokias heliga säte och jurisdiktion sträckte sig till Fjärran Östern. Den täckte med andra ord hela Asien. Under sina gyllene år regerade kyrkan över 12 ärkebiskopar och 137 biträdande biskopar.

5 - Dess missionsarbete

Det är välkänt att den här kyrkan bar Evangeliets fackla till alla delar av Östern, där den ledde tusen och åter tusen av barn, i olika länder, in på den rätta vägen: araber av olika stammar, perser, afghaner, indier och kineser. Kyrkan bidrog även till armeniernas omvändelse. På 600-talet lyckades den locka i Kristi famn ett stort antal människor från Etiopien och Nubien. Detta genom hårt arbete av en präst vid namn Julian. Åttiotusen av invånarna i Mindre Asien, Carya, Phregia och Lydia omvändes med hjälp av St.John, den berömde biskopen i Efesos.

Syriska var det liturgiska språket i österns kyrkor, trots de skilda nationaliteterna. Många anhängare lärde sig språket perfekt och översatte den syriska versionen av den Heliga Bibeln till sina egna modersmål. Det här märktes särskilt i Indien, där det fanns en blomstrande syriansk kyrka. Den armenska kyrkan utnyttjade emellertid, vid sidan av att använda syriska, det syriska "alfabetet" för att skriva sitt inhemska språk, ända fram till det femte århundradet. Sedan uppfann Mesrob, en av deras lärde, det armenska "alfabetet".

Den första arabiska liturgin, omnämnd i vår kyrka, fanns i Irak under det tionde århundradet. Det sägs att ärkebiskopen av Tigrid, förordnad som arabisk biskop år 912, förrättade dem heliga nattvarden på arabiska.

6 - Dess bidrag till det asketiska livet

Den här kyrkan stärkte det asketiska livet och grundade från det fjärde århundradet, och framåt, hundratals kloster som beboddes av tusentals munkar och nunnor. De undervisade sig själva i dygder som fromhet, celibat, kyskhet, ödmjukhet, lydnad, tystnad, självpåtvingad fattigdom, fasta och bön. Dessutom bestod de samhället med tjänster genom att fatta ett stort intresse för undervisning och konst. En gränslös rikedom återfinns i de tusentals volymer av manuskript som de nedtecknade. Och medan de instruerade många människor attraherade de många andra till den kristna fållan.

Vi kan inse vidden av den här kyrkans aktiviteter med hjälp av det faktum att det, i femte århundradet, fanns, enbart i berget Edessa, trehundra kloster, bebodda av niotusen munkar. I St.Matheus kloster, öster om Mosul i Irak, fanns det tolvtusen och under nästa sekel fanns det

sextusentrehundra munkar i St.Basus kloster, nära Homs i Syrien. Under samma period undertecknade etthundratrettiofem abbottar i södra Syrien trohetsdeklarationen. Vi är säkra på att antalet munkar och nunnor under den gyllene eran uppgick till omkring sexhundratusen.

Det mest berömda av de här klostren är St.Mark, i Jerusalem. Huset tillhörde Maria, modern till John-Mark och det var just i det här huset som vår Herre Jesus Kristus åt påsklammet och sin sista måltid, tvättade sina lärjungars fötter och anförtrodde dem sin kropps och blods sakrament.

Till det här huset kom Han efter sin återuppståndelse, trots att dörrarna var stängda, och förlänade sina lärjungar det heliga prästämbetet. Efter Hans himmelsfärd samlades lärjungarna tillsammans med Hans mor och bröder i det här huset för regelbundna bönestunder och det var här som den Helige Ande besatte dem.

Senare blev klostret en kyrka i vår Heliga Moders namn. En syrisk estrangelisk inskription från det sjätte århundradet, ingraverad på den högra sidan av ingången till kyrkan, bekräftar detta faktum. Inskriptionen upptäcktes i september 1940, när gammalt murbruk i kyrkan togs bort för renovering. Så här lyder den korrekta översättningen: ”det här huset tillhörde Maria, moder till John med tillnamnet Mark”. Efter vår Herre Jesus Kristus uppstigning till himlen heligförklarades huset, av apostlarna, och det blev en kyrka till minnet av moder Maria, hon som framfödde en Gud. Huset återuppbyggdes år 73, efter det att kung Titus hade förstört Jerusalem.

7 - Dess utbildningsaktiviteter

Den här kyrkan har engagerat sig i olika slags studier såsom musik, filosofi, medicin, språk, poesi, historia, matematik och astronomi och har grundat många viktiga läroinstitut, genom vilka kyrkan har utövat sitt inflytande på kulturhistorien.

Den har lyckats frambringa många anmärkningsvärt lärda män, välkända i såväl öst- som västvärlden. De arabiska erövrarna sökte deras hjälp för att bilda sig själva och för att översätta olika grekiska böcker till arabiska, något som också gällde de underbara böckerna på syriska. Deras översättningar och skrifter blev under de påföljande seklerna en rik och märklig källa för arabiska lärda och filosofer, och genom dem även för västvärlden.

En snabb titt på Al Kindys filosofiska brev kan övertyga om hur mycket han, denne förste arabiske filosof från nionde århundradet, har citerat från dessa skrifter. Som exempel: hans uttryck Is, Lais, Huwayya, Qunyat och Kuthmat. Araberna övertog också många av de syriska melodier, sånger och poetiska diktformen, som uppfunnits särskilt av Mar Ephraim, Mar Baloy och Mar Yacoub av Sroog. Dessutom: det arabiska språket påverkades av syriskan. Vi är stolta säga att vi hos dessa syriska lärda kan hitta excellenta tankegångar som senare stöddes och bekräftades i västvärlden. Som exempel har vi Handels teori: ”mannen är en liten värld”. Den diskuteras av St.Ahodemeh, den berömde katolikonen i Östern, som blev martyr i det sjätte århundradet. Astronomen Galileus teori debatterades på 900-talet av biskopen i Edessa, i en bok benämnd: ”Orsaken till alla orsaker”. I den boken finns exakt samma teori som senare hos Nietzsche, om supermänniskan.

När man beskriver det bildningsmässiga intresset för de syriska lärda kan man inte annat än beklaga några av de orientaler som skrev om Bar Ebraya, den störste lärden i vår kyrka, att han var av judisk härkomst. Faktum är att hans smeknamn Bar Ebraya tillkom därför att han ursprungligen tillhörde en by vid namn ”Ebra”, belägen vid stranden av floden Eufrat, nära Malataya. Dessutom var hans farfars namn Touma (Tomas). Detta kristna namn är tillräckligt för att bevisa att han kom från en gammal kristen familj.

8 - Dess bibliska arv

Den här kyrkan spelade en aktiv roll på den bibliska litteraturens område. Dess lärda dök ner i dess stora ocean och vaskade fram briljanta pärlor, som de sedan utsmyckade mänsklighetens hals med. De översatte bibeln, först till syriska, deras eget språk, och studerade den sedan noggrant och skrev många kommenterande iakttagelser. Biblioteken i Öst och Väst är fulla av dem, trots de fasansfulla händelser som förstörde flera tusen manuskript, särskilt under första världskriget. Efter att ha studerat bibeln på syriska översatte de den från syriska till andra språk. Omkring år 643 översatte våra arabiska lärda, av "Tay"- och "Tanouckh"-stammarna, och andra från Aaquoula, det heliga Evangeliet till arabiska på order av vår patriark St.John II, som i sin tur fått en begäran från Umeir, son till Saad, son till Abi Waqqas el Ansari, prinsen av el Jazira. År 1221 översatte John, son till Joseph, prästen i Taflis, söder om Ryssland, bibeln till persiska. I början av det nittonde århundradet översatte Hans Högvördige Philipose Remban, från södra Indien, den till Malayalam, södra Indiens språk.

I det nuvarande århundradet översatte och publicerade, på Malayalam, Hans Högvördige Konathu Malpan hela det Nya Testamentet, med undantag för Uppenbarelseboken. Den konversation som ägde rum mellan den ovan nämnde härskaren i el Jazira och vår patriark St.John bekräftar trogenheten hos de syrianska översättarna av de heliga skrifterna. Härskaren bad patriarken att översätta det heliga Evangeliet på villkoret att han i det inte skulle nämna vare sig Gudomligheten, korsfästelsen av vår Herre Jesus Kristus eller Dopet. "Jag tänker aldrig utelämna ett enda ord från min Guds Evangelium, även om alla pilar i din arme skulle genomborra mig", svarade helgonet honom med stort mod. När prinsen märkte hans mod sa han: "sätt igång och skriv som du behagar".

Vad som gör oss än mer stolta är att de få kvarlämningar av den rika skatt, som motstått tidens tand anses vara de äldsta manuskripten i världen. Det gäller speciellt för de som togs från biblioteket i det syriska klostret i Egypten till biblioteken i Vatikanen, London, Milano, Berlin, Pris, Oxford, Cambridge och andra ställen. Några av dessa daterar sig från de femte och sjätte århundradena. Dessutom: det allra äldsta manuskriptet från det heliga Evangeliet, som finns tillgängligt, är skrivet på syriska. Det kopierades av skriftställaren Yacoub i Edessa år 411 och finns bevarat på biblioteket i The British Museum. För att kunna uppskatta den syrianska kyrkans insatser när det gäller bevarandet och publicerandet av den Heliga Bibeln måste vi notera antalet manuskript som är bevarade på olika bibliotek i världen. Hans Högvördige Fr.Paulan Martain räknade 55 syriska estrangeliska manuskript av "Peshita"-versionen, kopierade på det 5:e, 6:e och 7:e århundradet, jämfört med 22 (endast) på latin och 10 på grekiska.

De syrianska lärda inordnade de Heliga Skrifterna i kapitel och fastställde de kyrkliga skrifter som överensstämmer med söndagsgudstjänsten och olika högtider under året. De tog också fram särskilt läsmaterial för fastetiden, ordningen för de högt firade högtiderna, dop, giftemål, föreskrifter, helig olja, dopolja och begravningar. För varje söndag och varje högtid specificerade de tre läsestycken från det Gamla Testamentet och fem från det Nya Testamentet. På grund av sin gränslösa kärlek för den Heliga Bibeln använde de sig av många av dess ord i de liturgiska böckerna.

9 - Dess utövning

Det är ingen tvekan om att den Syrianska Ortodoxa Kyrkan bildades av olika nationaliteter, med olika religiösa arv. Det är därmed inte att förundra sig över att den övertog vissa seder som sedan anpassades till de kristna principerna, tillsammans med de ritualer som den ärvde från sina förfäder. Till exempel: på juldagen när födselns Evangelium läses så tänder vi en stockvedsbrasa. Detta är troligen kopierat från perserna, som brukade göra så den 25:e december av glädje och respekt för solguden och till minnet av hans födelsedag. Uppenbarligen högtidlighöll kyrkan julen på den speciella dagen för att övertyga perserna om att Kristus är rättfärdighetens sol och på så sätt locka dem till den kristna fållan. De rättrogna kastar sig till marken under sin dyrkan, precis som judarna och andra i Östern gjorde. Den här typen av dyrkan har också kopierats av muslimerna.

Beträffande prästerskapet så har vi två förordningar i vår kyrka. Den första gäller munkarna och de ogifta prästerna, som inte leder arbetet i församlingskyrkorna. De kan inte ha någon högre position än den som biskop. En församlingspräst kan bara utses till biskop efter det att hans hustru dött.

Tidigare tillät inte kyrkan att munkarna, ärkebiskopen eller patriarken åt kött, men numer är det förbudet upphävt, utom i Indien. Vår kyrka innehar några heliga regler och högtidlighåller dem med högstämd procession i och utanför kyrkan. Som exempel: Jungfru Marias kyrka i Homs är känd som Jungfru Marias Gördels kyrka, därför att den besitter Jungfru Marias gördel. Den 15:e augusti bär biskopen och prästen gördeln i en stor procession inne i kyrkan och biskopen välsignar den trogne med den heliga reliken. På samma sätt har St.Thomas, apostelns kyrka i Mosul, St.Thomasreliker och anordnar varje år en procession på hans högtidsdag den 3:e juli.

10 - Dess doktriner angående Inkarnationen och Frälsningen

Vår kyrkas tro när det gäller Inkarnationens gudomliga mysterium är som följer: Den unike Sonen och Guds Ord, som är den andre personen i Den Heliga Treenigheten, nedsteg från himlen till Jungfru Marias sköte och blev förkroppsligad och gjord till människa av henne, med hjälp av Den Helige Ande, och född ur henne efter nio månader, på ett obeskrivligt sätt medan hon förblev jungfru under havandetiden och därefter. Den hävdar också att föreningen mellan Gud och människa uppstod i det ögonblick som Jungfrun tog emot honom i sitt sköte. Det innebär att Gud inte existerade i skötet före existensen av människan och människan existerade inte där före Gud. Som ett resultat av den här fasta och oskiljaktiga föreningen (endräkten) hävdar kyrkan att den förkroppsligade Guds Ord är en skepnad av två och en sammansatt natur utan förvirring, blandning eller förändring. Eftersom det här barnet är Gud och en äkta och perfekt människa var hans mor Theotokos, eller Gudabärare.

Genom att hävda dessa åsikter förkastade kyrkan de kättare som förnekade existensen av Hans mänsklighet, eller ansåg föreningen Gud, som är god, med saker som är onda (enligt dem) som ohållbar, och även de som sa att Hans kropp kom från himlen och att Hans mänsklighet saknade den mänskliga och rationella själen och att Gud fyllde dess plats och var blandad med mänsklighet, eller att Inkarnationen ägde rum genom äktenskap, eller att den person som heliga Maria framfödde bara var en vanlig man, som senare rättfärdigades genom sina gärningar och blev värdig att motta Gud i sig.

Angående Frälsningens mysterium tror vår kyrka som följer:

Den förkroppsligade Sonen och Guds Ord korsfästes verkligen och Han led och dog i mänsklig skepnad, genom avlägsnandet av Hans själ från Hans kropp och Han begravdes i en grav, där hans Gudomlighet inte avlägsnades vare sig från Hans själ eller kropp, medan Han var på korset i graven. Lidandena berörde inte Hans Gudomlighet och på den tredje dagen uppstod Han från de döda.

Genom att hävda dessa fakta förkastar vår kyrka de kättare som påstår att det här är uppdiktat: det vill säga att Han låtsades att Han led, fast Han inte gjorde det, eller att någon annan, som Han, led eller att Hans Gudomlighet åtskildes från Hans mänsklighet när Han ställdes inför lidandena och korsfästelsen, eller att Hans Gudomlighet var blandad med Hans mänsklighet och därmed tillsammans genomled korsfästelsen och döden.

11 - Missförstånd bland de lärda

Mot slutet av det fjärde århundradet och i början av det femte vände sig Diodore, biskop i Tarsus och Theodore, biskop i Mopsuestia, bort från sin ortodoxa lära. För att förklara det här säger Dr.John Gieseler: "Men i Öst var man inte vana vid att skilja mellan de två olika skepnaderna, och de uttryck som användes i sammanhanget, med stor försiktighet. Och de två eminenta männen från den antiokiska skolan, Diodore och Theodore, bekräftade riktigheten i de här skillnaderna, genom sina skrifter som fortfarande var högt aktade i hela Östern, medan i Egypten hävdades Athanasius tes om "en gudomlig skepnad som förkroppsligades".

I Väst lyckades å andra sidan Ambrose och Augustine, med de båda Gregorys som exempel, att undvika de två stötestenarna i den här doktrinen: delningen i två personer och missuppfattningen om två väsen. Inte bara det, utan Theodore och andra professorer och studenter av den antiokiska skolan fäste ingen vikt vid Theotokos eller Gudsbärare, särskilt inte Nestorius som utvecklade dessa läror.

Nestorius var först präst i kyrkan i Antiokia. Den tionde april 428 vigdes han till patriark i Konstantinopel. Med hjälp av pålitliga källor kan vi se att han förnekade både Inkarnationen och Frälsningen. Han hävdade att Guds Ord inte nedsteg till jungfru Marias sköte och att jungfrun endast upphörde när hon födde denna människa. Han säger att det därmed är oriktigt att kalla jungfru Maria för Theotokos, när hon i verkligheten var Kristus moder. När den här mannen blev trettio år, tillade han, nedsteg Guds Ord till honom och gjorde honom till Hans Tempel och vid tiden för lidandet och korsfästelsen hade Han lösgjort sig från honom (Jesus). På så sätt var den korsfäste blott en människa.

För att försvara den här konstiga läran behöll Nestorius två personer och två skepnader för Kristus: en av dem Guds son och den andre människosonen. Med det syftet gjorde han en åtskillnad mellan de här två skepnaderna och betecknade vissa av hans ord som ord och gärningar som gudomliga och andra som mänskliga, medan i verkligheten de två uppsättningarna ord och gärningar kom från Den Enda Personen själv. Nestorius sa: "Guds Ord är Gud och vår Herre Kristus och Guds Ord verkade genom mannen Jesus och denne unike Guds Son fick Guds krafter", och "Kristus hade förmågan att åstadkomma mirakel genom den Helige Andes Nåd", och "det är rätt att dyrka mannen som togs till himlen med Gud", och "Kristi lekamen helar och ger liv, inte för att han är Guds Ord utan för att Gud bor i honom".

Vi kan inte tro att en gammal patriark från en urgammal kristen härkomst kunde förfäkta en så märklig lära och därmed skaka kristendomen i dess grundvalar. Av den orsaken är jag tvungen att omvärdera Nestorius ursprung. Tidigare ansåg jag honom vara av syrisk nationalitet och språk, men efter en noggrann studie av hans biografi och läror ändrade jag inställning. Jag förstod att hans föräldrar flyttade till Syrien från någon del av Persien. Ven vet om de inte då nyligen hade

konverterat från judendomen till kristendomen, eftersom Nestorius läror favoriserade judarna. Detta bekräftas av St.Cyril i Alexandria i hans anmärkningsvärda, tal som hölls under det Tredje Ekumeniska Rådsmötet år 431. Han säger: "Ingen ska i fortsättningen behöva tala om för mig hur fräcka de orena judarna är". "Dessa förtryckare lyfte sin hand mot Kristus, men de nuvarande judarna drogs till den här hädiska föreställningen om Guds närvaro genom att säga till dem: Ni har korsfäst en människa, inte Gud!". St.Cyril riktar sina ord till Nestorius när han säger: "Din hädare! Om du inte tror på profeterna, apostlarna, prästerna eller ärkeängeln Gabriel, så bör du åtminstone imitera de djävlar som liknar dig. Djävlarna fruktade Hans makt och skrek: "Varför blanda dig i våra angelägenheter, Du Guds Son? Har Du kommit för att tortera oss före vår utsatta tid? Och var du inte övertygad av satan, din gäckare, som sa: "Om Du är Guds Son, befall dessa stenar att förvandla sig till bröd". Det är verkligen en hemsk, och underbar, sak: de onda andarna, med satan, deras fader, kallar Honom som föddes av Maria "Guds Son", medan denne man Nestorius ändrar Guds Son till en människa!

Ephesus Råd fördömde den här läran och gav Nestorius öknamnet "den andre Judas" och bekräftade den ortodoxa doktrin som varit förhärskande i kyrkan från dess allra först första början. Kyrkan kallade jungfru Maria Thetokos, förklarade att Kristus, den inkarnerade guden, hade, efter föreningen av Gud och mänsklighet, *en* natur och att personen som korsfästes och dog var den inkarnerade Guds Ord. St.Cyril i Alexandria säger i sin bok, "Sann tro på vår Herres Människonatur": "Vi förnekar vare sig Guds människonatur eller Människonaturens ord, efter den dunkla och obeskrivbara föreningen, men vi hävdar att Kristus Den Ende har uppstått av två gestalter som förenats och gjorts till en och samma, och som bildats av båda av dem, inte vare sig genom att förstöra de två gestalterna eller genom att blanda dem, utan genom en förnämlig och ärofull *förening*".

12 - Dess inställning till Nestorius

Det råder ingen tvekan om att den syrianska kyrkan i början tog parti för Nestorius, tillsammans med dess patriark i Antiokia, John I, dess ärkebiskopar (frånsett tre stycken) och biskopar. Detta eftersom Nestorius var en student från den antiokiska skolan. Men senare tvingades kyrkan fördöma honom och hans läroskrifter och hävda att: ordet som för evigt föddes från Fadern, Han själv återföddes i köttet från jungfru Maria och jungfrun är därför Theotokos". Kyrkan accepterade också uttrycket "förening" av de två gestalterna. St.Cyril förklarar det med: Att säga som i Östern att "föreningen av de två gestalterna skedde", är samma som att säga "endräkt av de två gestalterna eller att den inkarnerade Gud är en gestalt".

Hiba i Edessa och Theodore i Cyrus var Nestorius och hans lärors främsta försvarare, eftersom de var nära släktingar. Troligen hade de precis som han konverterat från judendomen. Medan han fortfarande var präst och överhuvud för den teologiska skolan i Edessa skrev Hiba ett brev till Mar, biskop i Parsis, Riordashir; tidigare en kollega till honom i Edessaskolan. I det brevet attackerade han St.Cyril i Alexandria, och hans tolv bannlysningsskrifter och menade att de var "fulla av hyckleri och mot den ortodoxa tron", ty han hade i dem fastställt *ett* väsen för Gud och Vår Herres mänsklighet och sa att det är orätt att särskilja Hans Ord från evangelisternas angående Honom. Hiba anklagade St.Cyril för att ha hävdat att Gud led. I samma brev attackerade han också St.Reboula i Edessa och kallade honom: "den saliggörande, sanningens predikant och kyrkans doktor som upprätthöll den sanna tron och som i sina skrifter lämnade en andlig arm för kyrkans barn och som inte var nöjd med att bara leda sin stad från misstag till sanning, utan han lärde också avlägsna kyrkor, med hjälp av skrifter som inte är främmande för den sanna tron".

I det här brevet talar Hiba om "Templet", det är människan och "den som bor i honom", det är Gud.

I andra avhandlingar efterliknar han Nestorius och säger: "judarna ska inte vara stolta. De korsfäste aldrig Gud, utan bara en människa", och ställer följande fråga: om Gud hade dött: vem återuppväckte honom från de döda?

Theodore kallar i sitt brev till munkarna i Östern, St.Cyrils bannlysningsskrifter för "hycklande" och hans lärljungar för: "den sanna trons förstörare" och "framställare av den främmande läran i den evangelistiska läran" och "missdådare som inte åtlyder sanningen". han fortsätter: "Sannerligen, den syndfulle fadern får ett barn som är mer syndfull än han själv. Efter Cyrils bortgång skrev Theodore till Domnus II i Antiokia och inte bara skrattade åt hans bortgång, utan han förlöjligade också hans doktriner genom att säga: "Med svårighet och för sent dog denne syndfulle man. De goda och stora människorna dör innan deras tid är ute, medan de syndfulla lever ett långt liv".

Theodore sa själv i kyrkan i Antiokia, i Domnus närvaro: "Låt oss júbla och låt jorden vara glad, ty den egyptiske draken är slukad, ägget är borta och tvisten begravdes samtidigt. Ingen skall framledes tvinga sin vän till hädelse. Var är de som sa att Gud korsfästes? Gud kommer aldrig att korsfästas, utan den som korsfästes var människan, Jesus Kristus". han fortsatte: "Se därför till att de som åsamkar vår Gud lidande är tysta!".

Det är sannerligen skamligt av Theodore att anklaga St.Cyril, genom att hävda att denne menade att "Gud" inte intog en mänsklig gestalt, utan att Han förvandlades till kött och att Vår Frälsares inkarnation var påhittad och inte äkta och att föreningen mellan det Gudomliga väsendet och gestalten genomfördes som ett resultat av blandning och förvirring, och att Kristus Gudaväsen, som varken lider eller förändras, korsfästes och dog!

Theodore hävdade att det finns "två personer och två skepnader för Kristus" och trodde på "templet och Han som bodde i det" och kallade jungfru Maria "Guds moder och människans moder och skilde på miraklet, som tillhörde Gud, och lidandet och döden, som tillhörde människan.

Theodoret begav sig till Rom, där han attraherade dess biskop Leo till den nestorianska läran. Han fick Leo att utge sin berömda "lunta", som är full av nestorianska åsikter. Han säger till exempel: "Kristus är två: Gud och människa. Den förste åstadkom alla underbara mirakel och den andre utsattes för alla förödmjukelser", som om den som styrde Kristus agerande inte var en och samma. Theodoret var den förste att ge stöd åt Teos skrift, men det Andra Rådet i Ephesus, som avhölls år 449, på order av kejsare Theodosius II, ignorerade Leos verk och bannlyste HIba, Theodoret, Domnus i Antiokia och några andra syrianska ortodoxa biskopar, samt Flavius i Konstantinopel, för att ha stött Nestorius.

13 - Dess inställning till Rådet i Chalcedon

Theodosius II dog år 450 och hans död ändrade i ett slag samhällsläget. De nya härskarna Pulcheria och Marcian (som besteg tronen genom att gifta sig med henne), var , enligt Dr.John Gieseler, lika partiska till Leo som de var fientliga till Discorus. Särskilt Marcian var en nära vän och anhängare till Nestorius. Därav hölls ett nytt allmänt rådsmöte, i Chalcedon år 451, på begäran av Leo.

Rådet godtog Hiba och Theodoret som medlemmar, utan att fördöma deras bannlysta skrifter. Rådet förklarade dessutom att Theodore, biskop i Mopsuestia, postumt var att betrakta som ortodox. Theodore var expert på Nestorius, grundare av hans arv och hade ansett Leos "lunta"

som doktrinens grundsten. Så stort blev alltså misslyckandet för den ortodoxa doktrin som var så framgångsrik under det Tredje Ekumeniska mötet i Efesus år 431.

Rådet I Chalcedon erkände också, vid sidan av det nyss nämnda, även: de ekumeniska råden i Nicea, Konstantinopel och Efesus, samt Cyrus två brev: till Nestorius och de grekiska katolikerna.

Vår kommentar till detta är följande:

1 - Det är väl känt att den nicenska trosbekännelsen och Leos verk står i motsats till varandra. Trosbekännelsen tillskriver de stora och ödmjuka gärningarna av Jesus Kristus till en som är *inkarnationen av Guds Ord* genom att säga: "riktig Gud av riktig Gud...nedsteg från himlen och blev inkarnerad...korsfästes och led, dog, begravdes, reste sig och uppsteg till himlen...".

Men i Leos verk tillerkänns Gud de mäktiga gärningarna och människogestalten de ödmjuka. På basis av detta vägrade rådet medge att en i den Heliga Treenigheten led och korsfästes, medan Paulus själv tillerkände blodspillan på korset Gud och kallade den korsfäste "Härlighetens Herre" Rådet i Chalcedon understödde med denna akt Nestorius lära, som hävdade att den korsfäste blott var en människa, och inte Gud.

Den här resolutionen uppmuntrade det judiska folket att på gatan deklarera ett uttalande, riktat till Marcian, om att alla i det förgångna anklagat deras förfäder för att ha korsfäst Gud, och inte en människa. Men nu har Rådet i Chalcedon fastställt att de *korsfäste en människa*, därför begär vi att ni ger oss våra synagogor tillbaka.

2 - Det är också klart att Rådet i Efesus bekännelseformel hävdade *ett* väsen för Kristus efter föreningen, medan Rådet i Chalcedon menade att Kristus hade *två* väsen. Dessutom är det uppenbart att Rådet i Chalcedon inte godtog den doktrin som behandlade lidandet och av en i den Heliga Treenigheten. Angående uttrycket Theotokos, så accepteras det tillfälligt: det blev därefter för omkring hundra år föremål för diskussioner mellan dess anhängare.

Som exempel: år 468 beordrade kejsar Leo att jungfru Maria måste kallas Theotokos och att hennes namn skulle inkluderas i "Daptechan". Påbudet bestreds av martyren den chalcedonske patriarken av Antiokia. Några antiokiska munkar begav sig till Konstantinopel, där de beklagade sig över patriarken till kejsaren, som avsatte honom. Under det följande århundradet var Agabit, påve i Rom, beredd att avlägsna jungfruns bilder från kyrkorna, men hans död satte stopp för de planerna.

3 - Vi vet inte hur Rådet i Chalcedon erkände renlärigheten hos St.Cyril i Alexandria, sedan det indirekt anklagat honom för att ha hävdat "en blandad gestalt för människan och Kristi gudsväsen och lidandet för den gudomliga gestalten, precis som Nestorius, Hiba och Theodore tidigare sagt, emedan det är väl känt att det här är en lära från en kättare vid namn Eutyches, som dök upp efter St.Cyrils död och försvarade hans läror, men misslyckades att följa honom på den rätta vägen.

Det är sant att St.Cyril hävdade att den person som korsfästes och led var den inkarnerade Guds Ord, det vill säga en i den heliga Treenigheten i mänsklig gestalt. Dr.John Gieseler säger: "Även Cyril förklarades som renlärig, detta för att man inte skulle stöta sig med egypterna. Hur lite övertygade det rådande styret var om Cyrils renlärighet framgår klart av det faktum att Gennadius, Konstantinopels patriark, efter år 458 skrev och ifrågasatte hans tolv bannlysningsskrifter". De var verkligen inte övertygade om Cyrils renlärighet. Det var därför som Calindiun, den chalcedonske patriarken av Antiokia, i sina brev beskrev honom som "dåraktig". Dessutom: Kejsare Justinian I misslyckades själv i nästa sekel, trots att han försökte med hjälp av den berömde teologen Leontius, att förlika Cyrils doktrin med den i Rådet i Chalcedon.

Av detta kan vi summera att medlemmarna av Rådet i Chalcedon inte bara misslyckades med att göra sig fria från arvet från Nestorius, utan *de lyckades erkänna det*, även om de låtsades ha bannlyst sin läromästare. Hade inte Nestorius dött innan rådsmötet hade han bevistat det, precis som sina släktingar och anhängare: Hiba av Edessa och Theodoret av Cyrus. Det är därför som

Stephanus, den chalcedonske patriarken av Antiokia, och Euphemius av Konstantinopel, båda efteråt var entusiastiska gentemot Nestorianismen. Och Macdon av Konstantinopel firade årligen Nestorius högtidsdag, tillsammans med ettusen munkar från klostren i Konstantinopel, där man var van att läsa skrifter av Diodore och Theodore. Så även Paul, den chalcedonske patriarken av Antiokia, firade Nestorius högtid.

Trots att rådet erkände Nestorius läror stödde det Cyrils lära, när det gällde den sammansatta gestalten. Men dess anhängare förkastade under de följande seklerna detta och hävdade att det bara fanns en gudomlig och enkel person i Kristus.

14 - Dess apostoliska följd

Den Syrianska Ortodoxa Kyrkan, tillsammans med majoriteten av det heliga sätet i Antiokias stora provins, förkastade från allra första början Rådet i Chalcedon. Det förorsakade patriark Maximus avgång år 455 och fallet för den chalcedonske martyrpatriarken, samt installationen år 468 av Peter II, känd som Fuller. Den här kyrkan kallar dem som avlägsnar sig från henne genom att godta Rådet i Chalcedon för "melekiter", vilket betyder "de som följer kungen". Vår lärde Bar Ebraya kallar dem "melkitiska syrianer".

Vår kyrka hävdar bestämt att det *bara fanns en person och ett väsen* hos Kristus efter föreningen (endräkten) och att *Gud korsfästes* och att *Theotokos* är den rätta benämningen, detta med St.Cyril av Alexandria och Det Tredje Ekumeniska Rådet som förebilder. Dess heliga fädrer underströk dessa läror, i motsats till Chalcedonerna och Nestorianerna.

År 476 hölls ett allmänt rådsmöte i Konstantinopel, på befallning av kejsare Basilicus. Femhundra biskopar deltog, under ledning av tidigare nämnde patriark Peter II av Antiokia och Timotheos av Alexandria (477+). Mötet fördömde Rådet i Chalcedon och återförde till kyrkan samma doktrin som den tidigare upprätthållit. Kejsaren utgav följaktligen ett påbud i det här ärendet, undertecknat av 700 biskopar, under ledning av patriarkerna av Antiokia, Alexandria och Jerusalem.

Det här rådsmötet följdes av ett annat år 482, sammankallat av kejsar Zeno. Under det följande året utger Zeno sin berömda Henoticon, riktad mot Rådet i Chalcedons bekännelseformel. Den bekräftades av alla biskopar i Öst, under ledning av patriarkerna Peter II av Antiokia, Peter Mongos av Alexandria, Acacius av Konstantinopel och Anestas av Jerusalem. År 488 dog patriark Peter II och han efterträddes av Palladius, som i sin tur efterträddes av Flavian, år 498. År 508 sammankallade kejsare Anestas ett rådsmöte i Konstantinopel, som fördömde Rådet i Chalcedon och brände deras originalbeslut, tillsammans med Leo av Roms verk.

När Flavian började ta parti för chalcedonerna hölls år 512 ett rådsmöte i Sidon. Detta på order av Anestas som bannlyste Flavian och valde St.Severius till Den Store i hans ställe. På hans tid var hela provinsen Antiokia, med dess ärkebiskopar och biskopar (utom tre stycken), samt de rättrogna, emot Rådet i Chalcedon. På grund av Anestas död uppträdde på hösten år 518 anhängarna av det här rådet på scenen igen. Det var då som kejsare Justin I igångsatte en förföljelse av Den Syrianska Ortodoxa Kyrkan och landsförvisade omkring 40 biskopar. Severius, dess patriark, flyttade den 25:e september till Egypten, för att där med stor uthållighet fortsätta arbetet för de rättrognas välbefinnande, upphöjandet av sanningen och bevarandet av Kyrkan och dess förlösning och från dess befläckade ära.

Justin utsåg år 519 Paul i Severius ställe. Han kallades av folket i Antiokia för ""juden". När hans nestorianism befläckades och kejsaren insåg sina brott mot kyrkans enighet avsattes han Paul år 521. Han utsåg i stället Auphrosius, som till Mallah. Patriarken dog senare, den 29 maj år 526, under den hemska jordbävning som förvandlade Antiokia till ruiner. Han begravdes under

ruinerna. Följande år utsåg chalcedonerna Ephraim, exguvenör av Antiokia, att efterträda honom. Dessa tre chalcedonska patriarker intog tronen i Antiokia medan den legitime patriarken St. Severius fortfarande levde i Egypten. Han dog den 8:e februari år 538.

Den gudomliga försynen valde och uppmuntrade St.Yacoub Burdaana, en av kyrkans hjältar, att försvara den förföljda kyrkan. År 543 vigdes han till ärkebiskop av Edessa, i Konstantinopel, av Theodosius av Alexandria. Detta som ett svar på en önskan från drottning Theodora, som kom från Syrien, och Hareth, son till Jabla, den arabiske kungen av Ghassanites. Damma år utsågs St.Yacoub till ekumenisk ärkebiskop och blev befullmäktigad att titta på tillståndet i alla de förföljda ortodoxa kyrkorna i Asien och Afrika, och att förse de övergivna stiften (biskopsdömena) med biskopar och präster, allt efter deras behov.

År 543 vigde St. Yacoub Burdaana, med hjälp av några biskopar, Sergis till patriark av Antiokia och efter dennes död, år 550, Paul II i hans ställe. Under samma tid besökte St.Yacoub de flesta kyrkorna i Asien och Afrika. Han vigde åt dem 27 biskopar och mer än etthundratusen präster och diakoner, samt år 559 en katolikos, vid namn Ahodemeh, för Östern. Härav kom den ortodoxa kyrkan, som genom honom återfått sin ställning, att av sina fiender orättvis kallas "jacobitisk", efter hans namn. Den kallades också "monofysitisk" av sina motståndare.

I det här sammanhanget är det viktigt att skilja mellan St.Cyrils lära angående kristusgestalten: "i en förkroppsligad gestalt, eller en sammansatt av gudomlig och mänsklig natur, utan att deras egenskaper blandas, förvirras eller ändras", och Eutyches lära: "i en blandad, förvirrad och förändrad gudomlig gestalt".

Den syrianska kyrkan stöder, som vi tidigare nämnt, Cyrils lära, och inte Eutyches. Vår kyrka accepterade Zenos skrift Henoticon för att den innehöll ett klart fördömande av Eutyches och hans arv och för att den försvarade våra patriarker Peter II och Severius den Store och våra lärda: Mar Ishac från Antiokia, Mar Philoxenius från Maboug, Mar Peter från Kurgien, Mar Yacoub från Sroug, Mar Simon i Arsham, Mar Zajkaria, retorikern, och andra, Dessutom: rådet i Antiokia, som sammankallades och leddes av nämnde Peter II, bannlyste år 435, med eftertryck, Eutyches och hans anhängare. Patriarken beordrade att den nicenska trosbekännelsen skulle läsas i kyrkan under den heliga Nattvarden, för att bekämpa både Eutyches och Rådet i Chalcedon.

De andra trosriktningarna anser också att vår kyrka inte har någon som helst anknytning till Eutyches kätteri, samt att vi fördömer den, tillsammans med deras läromästare. Det är sant att en liten grupp från Konstantinopel, Alexandria och Palestina tog ställning för Eutyches, men det upphörde efter en kort tid på grund av inflytandet från våra ortodoxa lärda.

15 - Segern för Den Syrianska Ortodoxa Kyrkans doktrin

Den Syrianska Ortodoxa Kyrkans var även under den mest intensiva förföljelsen beväpnad med sanningens makt, när det gällde diskussioner med dess förtryckare, och kunde således nå sitt mål. Den 15:e och den 26:e mars år 533 utgav kejsare Justinian två påbud som förklarade hans åsikter i kontroversen angående en eller två väsen (naturer). Han underströk *enheten i Herren Jesus Kristus person* och vidmakthöll uttrycket "*Theopachites, Guds lidande*".

De här påbuden undersöktes och godkändes av John II, påven i Rom. År 544 utgav Justinian ett annat påbud mot "de tre kapitlen", skrifterna från de nestorianska ledarna Theodore av Mopsuestia, Theodoret av Cyrus och Hiba av Edessa, som Rådet I Chalcedon förklarade vara renläriga, i stället för att fördöma deras läror och skrifter.

Detta påbud undertecknades av de chalcedonska patriarkerna Mina av Konstantinopel, Zwilas av Alexandria, Ephraim av Antiokia och Peter av Jerusalem. Justinian deklarerade djärvt: "Dioscorus begick inga fel i sin tro". En sådan deklaration gjordes av Anatolius, patriark av

”Dioscorus begick inga fel i sin tro”. En sådan deklaration gjordes av Anatolius, patriark av Konstantinopel, år 451, under den femte sessionen för Rådet i Chalcedon. Kejsaren sammankallade, efter att ha utgett påbudet, ett lokalt råd i Konstantinopel, under vilket dessa tre ”kapitel” fördömdes. Bland dem som undertecknade beslutet fanns Vigilus, påven i Rom, som befann sig i Konstantinopel på grund av pestens härjningar i Italien. Biskoparna i Väst ansåg det här som ett steg mot Rådet i Chalcedon.

År 553 sammankallade Justinian det femte allmänna rådet, i Konstantinopel, under ordförandeskap av Eutyches, patriarken av Konstantinopel, och med påve Vigilius samtycke. Detta råd fördömde de ovan nämnda nestorianska ledarna och deras skrifter, och fördömde dem som godtog eller kunde tänka sig att godta deras läror. Rådet skrev följande: Den som *separerar* Guds Ord, som utförde mirakel, från Kristus, som led, och han som *inte säger* att Vår Herre är med Kristus som föddes av en kvinna, och att Guds Ord inkarnerådes och blev männsiak, och att miraklen är Hans och Han själv frivilligt led i människokropp, *är bannlyst.* Den här passusen är *en stor seger för Den Syrianska Ortodoxa Kyrkans doktrin.*

16 - Dess nuvarande situation

Det står klart, efter vad vi förklarat, att Den Syrianska Ortodoxa Kyrkan är den äldsta i hela kristendomen. Dess patriark av Antiokia härskade en gång över hela den kristna Östern, inklusive olika nationaliteter och språkgrupper och hade enastående framgångar på många områden, genom ansträngningar av det inspirerade ledarskap som dess patriarker utgjorde, även när de ställdes inför svårigheter och förföljelser.

Det är också klarty att kyrkan i Mellanöstern verkade under svåra omständigheter, som resulterade i att tusentals av dess barn emigrerade till Nord- och Sydamerika och till Europa: speciellt till Tyskland, Sverige, Frankrike och Österrike. Från den här tiden stördes dess patriarkat av att tvingas förflytta sig från land till land. Till sist blev Damaskus högkvarter. Därmed blev läget för ärkebiskpsstiften sådant att vissa dog ut, medan nya etablerades i andra länder.

Genom Guds Nåd är vi patriarkerna av Antiokia och hela Östern högsta överhuvud för den universiella Syrianska Ortodoxa Kyrkan. Vi har för närvarande omkring två och en halv miljon anhängare. De flesta återfinns i Indien och de övriga i Syrien, Irak, Libanon, Jordanien, Egypten, Turkiet, Europa och Nord- och Sydamerika.

Vi har också en katolikos i Indien, som vi vigde år 1964 och vars titel är ”katolikos av Östern”. Det finns också 22 ärkebiskpsstift i Mellanöstern, Indien och Nordamerika. I Indien har vi många missionärer som predikar Evangeliet bland hedningarna.

I nuläget är många anhängare universitetsutbildade och har hög utbildning. Våra pojkar och flickor i Mellanöstern får sin grundläggande utbildning i våra egna skolor och fortsätter sina högre studier antingen i staliga skolor, eller i privata skolor i väst. I indien har vi våra egna gymnasier.

Vi har huvudsakligen två teologiska skolor, som utbildar vårt prästerskap: en i Libanon och en i Indien.

Nyligen startade vi några socialvårdande institutioner och vi är glada att säga att vi fått lite hjälp av den evangeliska kyrkann i Tyskland.

Vår vision om kristendomens brödraskap, och hela mänsklighetens, fick oss att 1960 gå med i Kyrkornas Världsråd, något som vi anser vara ett hoppfullt tecken för kristendomens framtid, och mänskligheten i stort.

Trots att antalet anhängare i vår kyrka har reducerats, genom katastrofer och svåra förföljelser, är vi mycket stolta över vår kyrka; över dess syriska (arameiska) språk, som var Vår Herre JesusKristus språk, och över dess många aktiviteter. Vi är också mycket stolta över att vara ättlingar till martyrerna.

Varför vill du inte tro på Jesus Kristus?

"Inte idag."
Jos 24:15 "...utvälj åt er idag vem ni vill tjäna..."

1 Kung 18:21 "Hur länge vill ni halta på båda sidor?. Är det Herren som är Gud, så följ efter honom. Men om Baal är det, så följ efter honom."

Ord 27:1 "Beröm dig inte av morgondagen, ty du vet inte vad en dag kan bära i sitt sköte."

Jes 55:6 "Sök Herren, medan han låter sig finnas."

Matt 24:44 "Därför måste också ni vara beredda, ty när ni minst anar det, då kommer Människosonen."

Luk 12:19-20 "Sedan kan jag säga till mig själv: Nu min vän är du väl försörjd för många år framåt. ~~Du kan vila ut. Ät, drick~~ och roa dig. Men Gud sade till honom: 'Din dåre, i natt skall ditt liv tas ifrån dig, och allt du har lagt på hög, vem skall få det?'"

Apg 22:16 "Vänta inte längre, utan låt döpa dig och bekänn dina synder för Herren så att han kan förlåta dig."

2 Kor 6:2 "Just nu är Gud beredd att välkomna er. I dag är han beredd att frälsa er."

"Det är för sent för mig."
Hes 33:19 "Men om den ogudaktige vänder om från sin ogudaktighet och över rätt och rättfärdighet, då skall han just därför få leva."

Joh 6:37 "Alla människor som min Far ger mig, kommer till mig, och jag kommer aldrig att visa bort dem."

Rom 10:13 "Ja, var och en som vänder sig till Herren och ber honom om det ska bli frälst."

"Jag har redan försökt, det gick inte."
Heb 7:25 "Eftersom han är evig finns han alltid hos Gud för att be för oss och kan fullständigt och för alltid frälsa alla som kommer till Gud genom honom."

Jud 24 "Han har makt att bevara er från fall och att under jubelrop föra er, fullkomliga och utan synd, till sin härlighet."

"För många mysterier."
5 Mos 29:29 "Vad som ännu är fördolt hör Herren, vår Gud till. Men det som är uppenbarat, det gäller för oss och våra barn till evig tid."

Joh 13:7 "Jesus svarade: 'Du förstår ännu inte vad jag gör, men en dag skall du fatta det.'"

1 Kor 13:12 "Ännu ser vi en gåtfull spegelbild; då skall vi se ansikte mot ansikte."

"Jag behöver inte någon frälsare."
Joh 3:18 "Den som tror på honom blir inte dömd, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte har trott på Guds ende sons namn."

Joh 3:36 "Den som tror på Sonen har evigt liv. Men den som vägrar att tro på Sonen skall inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom."

Rom 3:23 "Alla har syndat och gått miste om härligheten från Gud."

Rom 6:23 "Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i K~~ristus Jesus~~."

Heb 2:3-4 "Hur skall då vi komma undan, om vi inte frågar efter en frälsning som denna? Den förkunnades först av Herren och bekräftades sedan för oss av dem som hade hört honom. Gud själv vittnade också om den genom tecken och under och många slags mäktiga gärningar och genom att dela ut den helige Andes gåvor efter sin vilja."

"Gud är kärlek, så det blir ingen dom."
Luk 13:3 "...om ni inte omvänder er, ska ni alla mista livet som de."

2 Pet 2:4 "Gud skonade inte ens de änglar som syndade utan kastade dem i avgrunden och förvisade dem till nattsvarta djup, där de hålls i förvar till domen."

"Alla kristna är hycklare."
Matt 7:1 "Döm inte, så blir ni själva inte dömda."

Rom 14:12 "Alltså skall var och en av oss avlägga räkenskap för sig själv inför Gud."

1 Pet 4:8 "Framför allt skall ni älska varandra hängivet, ty kärleken gör att många synder blir förlåtna."

"Det skulle kosta mig för mycket."
Ps 116:12 "Hur skall jag löna Herren alla hans välgärningar mot mig?"

Mark 8:36 "Vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen men förlorar sin själ?"

Luk 18:29-30 "Var och en som för Guds rikes skull har lämnat hus, hustru, bröder, föräldrar eller barn skall få mångdubbelt igen redan här i tiden och sedan evigt liv i den kommande världen."

"Jag kan inte lämna alla mina vänner."
2 Mos 23:2 "Du skall inte följa med mängden i vad ont är..."

Ord 13:20 "Ha ditt umgänge med de visa, så blir du vis. Den som ger sig i sällskap med dårar, honom går det illa."

1 Kor 15:33 "Låt inte bedra er. Av dåligt sällskap blir den bäste snart förstörd."

2 Kor 6:14 "Gå inte under samma ok som icke troende människor. Vad har rättfärdighet att göra med orättfärdighet?"

"Jag skulle bli förföljd."
Matt 5:11-12 "Saliga är ni när man skymfar och förföljer er och på allt sätt förtalar er för min skull. Gläd er och jubla, er lön blir stor i himlen. På samma sätt förföljdes ju profeterna före er tid."

2 Tim 3:12 "Så kommer var och en som i Kristi Jesu kraft vill leva ett gudfruktigt liv lida förföljelse."

Upp 2:10 "Var trogen intill döden, så skall jag ge dig livets krona."

KYRKANS ORGANISATION OCH RANGORDNING

Syrisk-Ortodoxa Kyrkan har en egen självständig organisation. Författningen är hierarkisk och synodal enligt följande rangordning: Patriarken, Maphirianen (Katholikos), Biskopen (Metropoliten), Klosterväsendet (Munken), Prästen och Diakonen

Patriarken

Patriarken, som är titel för kyrkans överhuvud, var ursprungligen en äretitel för biskoparna som ledde de fem apostoliska kyrkorna i Antiokia, Alexandria, Konstantinopel, Jerusalem och Rom. Patriarken, som anses som apostel Petrus efterföljare, bär titeln, Hans Helighet Moran Mor Ignatios .. Patriark av Antiokia och Hela Östern, Den Universella Syrisk-Ortodoxa Kyrkans Överhuvud.

Den nuvarande Patriarken, som anses som aposteln Petrus efterföljare, bär titeln och namnet Hans Helighet Moran Mor Ignatios Zakka Iwaz I, Patriarken av Antiokia och Hela Östern, och är alltså Den Universella Syrisk-Ortodoxa Kyrkans Överhuvud.

Namnet "Ignatios" kommer ursprungligen från apostel Petrus´ efterföljare, biskopen av Antiokia, Ignatios Theoforos, som led martyrdöden 107 e Kr. Hans efterträdare bär patriarken sedan 1445 alltid ärenamnet "Ignatios".

Patriarken ensam installerar kyrkans katholikos. Han viger kyrkans biskopar och den heliga myrraoljan. Som kyrkans överhuvud leder han Den Heliga Synoden, som består av alla kyrkans stiftsbiskopar, vilken sammanträder två gånger om året, den 12 oktober och fjärde veckan efter Pingst. Synoden, som är kyrkans högsta organ, väljer och installerar den nye patriarken. Patriarkkandidaten måste vara en munk eller diakon som har levat i celibat hela livet. Denna tradition efterlevdes ända från till den tiden när Maphrian III Ignatios David upphöjdes till patriark år 1222. Sedan dess har det blivit vanligt att en av kyrkans biskopar upphöjs till patriark, som har sin uppgift på livstid. Den Heliga Synoden, som godkänner biskopsvalen, kan bilda nya stift och upplösa de gamla. Om ett beslut är inte enhälligt blir det gällande endast med patriarkens godkännande. Patriarken bär som bröstsmycke ett kors och en madaljong med bild av Guds moder Jungfru Maria.

Patriarken hade sitt residens, sedan kyrkans grundande ända till 518, i Antiokia. Med anledning av oräkneliga lidanden och massakrer tvingades kyrkan flytta patriarkens säte mellan olika kloster i Mesopotamien. Från år 969 var det i Militini (Malatya), från 1058 i Amid Diyarbakir) och åren 1166-1933 i Klostret Zafaran (Dayro Dkurkmo) i Mardin i Turkiet. Patriarkresidenset förflyttades 1933 till Homs och 1959 till Damaskus, där det fortfarande är beläget. Den nuvarande syrisk-ortodoxe Patriarken av Antiokia Moran Mor Ignatios Iwaz I Zakka är den 122.e patriarken i kyrkans historia. Här följer en lista över de kanoniska patriarkerna i åratal:

Rangordning	Namn	Årtal
1	Aposteln Mar Petrus	36-67
2	Afodius	67-68
3	Ignatios (Teoforos)	67-107

4	Iron	107-127
5	Kurnilis	127-154
6	Iros	154-169
7	Theofilis	169-182
8	Maximinos	182-191
9	Serafion	191-211
10	Esklipiadis	211-220
11	Filitos	220-231
12	Zbino	231-237
13	Babula	237-251
14	Fabius (Fafia)	251-254
15	Demetrianus	254-260
16	I Paulus av Samosata	260-268
17	I Dumnos	268-273
18	Timius	273-282
19	Kyrillos	283-303
20	Tiranus	304-314
21	Fitalius	314-320
22	Filogonius	320-323
23	Bulinus	323-324
24	Eustatheos	324-337
25	Malatius	360-381
26	Falabianus	381-404
27	Porfirius	404-412
28	Alexandros	412-417
29	Theodotos	417-428
30	I Johannes (Juhanun)	428-442
31	II Domnos	442-449
32	Maximus	449-455
33	II Petrus 1)	468-476
34	II Johanun	476-478
33	II Petrus	478-488
35	Baladius	488-498

1) Se "Grundandet av kyrkan i Antiokien", sidan 35.

36	II Falabianus	498-512
37	I Severios Rabo	512-538
38	Sergis	544-547
39	II Faulus	550-575
40	Petrus (Kalunikos)	581-591
41	I Julian	591-595
42	I Athanasios (Gamolo)	595-631
43	III Juhanun (Dsedraw)	631-648
44	Theodoros	649-667
45	II Severios	667-683
46	I Athanasios Baldoyo	683-686
47	II Julian	686-708
48	I Iliyo (Ilyas)	709-723
49	III Athanasios	724-740
50	I Iwannis	740-754
51	I Gewargi	758-790
52	Yusuf	790-792
53	Kuryakos (Tigritoyo)	793-817
54	I Dionosios (Tellmahre)	817-845
55	IV Yuhanun	878-883
57	Theodosios Romanus	887-896
58	II Dionosios	897-909
59	V Yuhanun	910-922
60	I Baselios	923-935
61	VI Yuhanun	936-953
62	II Iwannis	954-957
63	III Dionosios	958-961
64	Abrohom	962-963
65	VII Yuhanun Dasrigto	965-985
66	IV Athanasios salahoyo	986-1002
67	VIII Yuhanun (Bar Abdun)	1004-1033
68	IV Dionosios	1034-1044
69	IX Yuhanun	1049-1057
70	V Athanasios	1058-1063

71	X Yuhanun (Bar Shushen)	1063-1073
72	II Baseliyos	1074-1075
73	V Dionosios	1077-1078
74	III Iwannis	1080-1082
75	VI Dionosios	1088-1090
76	VI Athanasios Abulfaraj	1091-1129
77	XI Yuhanun	1129-1137
78	VII Athanasios Yeshu	1138-1166
79	I Michael Rabo	1166-1199
80	VIII Athanasios Saliba	1200-1207
81	XII Yuhanun Yeshu	1208-1220
82	III Ignatios David	1222-1252
83	XIII Yuhanun Bar Madani	1252-1263
84	IV Ignatios Yeshu	1264-1282
85	I Filiksinos Nemrud	1283-1292
86	II Mikael	1292-1312
87	III Michael Yeshu	1312-1349
88	III Baselios Gabriel	1349-1387
89	II Filloksinos	1387-1421
90	IV Baselios Shemun	1421-1444
91	Ignatios Behnam Hedloyo	1445-1454
92	Ignatios Khalef Madenoyo	1445-1483
93	Ignatios XIV Yuhanun	1483-1493
94	Ignatios Nuh Lubnonoyo	1493-1509
95	Ignatios I Yeshu	1509-1512
96	Ignatios I Yakup	1512-1517
97	Ignatios I David Madenoyo	1517-1520
98	Ignatios I Abdullah	1520-1557
99	Ignatios Nimetullah	1557-1576
100	Ignatios II David Shah	1576-1591
101	Ignatios Filatos	1591-1597
102	Ignatios Hadayatullah	1597-1640
103	Ignatios Shemun	1640-1659
104	Ignatios II Yeshu	1659-1662
105	Ignatios I Abdulmesih	1662-1686
106	Ignatios II Gewargis	1687-1708
107	Ignatios Ishak Azar	1709-1722
108	Ignatios Shukrullah	1722-1745
109	Ignatios III Gewargis	1745-1768
110	Ignatios IV Gewargis	1768-1781
111	Ignatios Matta	1782-1817
112	Ignatios Yaunon	1817-1818
113	Ignatios V Gewargis	1819-1836
114	Ignatios II Ilyas	1838-1847
115	Ignatios II Yakup	1847-1871
116	Ignatios IV Petrus	1872-1894
117	Ignatios II Abdulmesih	1895-1905
118	Ignatios II Abdullah	1906-1915
119	Ignatios III Ilyas	1917-1932
120	Ignatios Afrem Barsawm	1933-1957
121	Ignatios III Yakup	1957-1980
122	Ignatios Zakka I Iwaz	1980-

Maphrian (Katholikos)

Katholikos står i rang närmast efter patriarken och är kyrkans ledare i Indien. Detta ämbete finns bara i Syrisk-Ortodoxa Kyrkan och det tros ha sträckt sig tillbaka till apostlarna Addai och Mari. Men det togs officiellt i bruk först av Maphrian Maruta år 630. Han som Maphrian hade rätten, vilken gäller än idag, att själv viga biskopar inom sitt stift. Den mest kände innehavaren av denna hederspost var Bar Hebraeus (1225-1286). Han har även rätten att välsigna den heliga oljan.

Jerusalems förste biskop

SANKT JAKOBS GUDOMLIGA LITURGI

ANAPHORA

på högtidsdagar

Enligt den syrisk-ortodoxa kyrkan

samt

En föreläsning av Moran Mor Ignatius Yacub III,
patriark av Antiokia och hela Mellanöstern.
Gottingens universitet, Tyskland, 1974.

Översättning och kommentar J. Henri Saers, diakon
pifania 1977 - 75430 Uppsala - Levertinagatan 27

Bearbetning av Tony Larsson
Tryckning av Gabriel Yalgin
Göteborg, Sweden, 1998